

A NAGY KÜZDELEM

Biblia-tanulmányok

(2016. január–március)

2. rész

Biblia-tanulmányok

(2016. január–március)

A nagy küzdelem

2. rész

BIK Könyvkiadó
Budapest, 2016

A tanulmányokat összeállította:
Kovács Zoltán, Prancz Zoltán, Vankó Zsuzsanna

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja
a **BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ**

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020
megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsa
Nyomdai munkák: Mondat Kft., Vác
Felelős vezető: Nagy László
www.mondat.hu

ISBN 978-615-5260-40-7

ISSN 0865-3119

TARTALOM

<u>8. tanulmány – február 20.</u> A végidő maradék egyháza és küldetése	7
<u>9. tanulmány – február 27.</u> Sátán stratégiája a „maradék egyház” ellen	21
<u>10. tanulmány – március 5.</u> A mennyei erők munkája, 1. – A „szelek féken tartása”	41
<u>11. tanulmány – március 12.</u> A mennyei erők munkája, 2. – Az elpecsételés	54
<u>12. tanulmány – március 19.</u> A mennyei erők munkája, 3. – A késői eső kiárasztása	71
<u>13. tanulmány – március 26.</u> A kegyelemidő lezárása, a hét csapás és Isten népe szabadulása	86
Igék minden napra (február–március)	109

8. tanulmány – február 20.

A végidő maradék egyháza és küldetése

Mindeddig a végidő történelmének azokkal a főszereplőivel foglalkoztunk, akik Sátán oldalán állnak. Most arra fordítjuk figyelmünket, hogy kik képviselik Istent, és végzik munkáját e kritikus időben.

Mit mond a Szentírás Isten országa földi képviselétéről általánosan érvényes, a történelem összes korszakaira vonatkozóan?

1

Mt 13,37–38 | Ő pedig feelve mondta nekik: Aki a jó magot veti, az az Emberfia, a szántó föld pedig a világ, a jó mag Isten országának fiai, a konkoly pedig a gonoszok fiai.

Lk 17,21 | Nem mondják: Ímé itt van, ímé amott van, mert Isten országa tibennetek van.

1Tim 3,15 | Tudd meg, mi módon kell forgolódni az Isten házában, mely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erőssége.

Hogyan lehet Isten népe az igazság oszlopává és erősségévé a földön? Elégés-e ehhez az, ha tanításuk tiszta, és prédikálják az Igét?

Az *Isten országa* kifejezés így is fordítható: *Isten uralma*. Isten országát azok képviselik e földön, akik Istent ismerik el Uruk-nak, az Ő törvényei szerint, az Ő uralma alatt élnek (élő kapcsolatot ápolnak vele, vezetését igénylik és követik), annak ellenére, hogy a bűneset óta Sátán hatalma érvényesül földünkön, az ő uralma nehezedik a világra. Jézus hívő tanítványai „*Isten országa fainak*” neveztetnek, mivel magukban hordozzák, saját személyükben testesítik meg Isten országa alapelveit. A mindenkori hívő egyháznak az a küldetése, hogy mint közösség képviselje Isten országát a földön – elvi szinten és életgyakorlatában is –, ezáltal legyen „*az igazság oszlopa és erőssége*”.

2

Mihez „hasonló az Isten országa” Jézus visszajövele előtt?

Mt 25,1 | Akkor hasonló lesz a mennyek országa ama tíz szűzhöz, akik elővevén lámpásaikat, kimentek a vőlegény elé.

Jel 14,4/a | Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szűzek.

.....

.....

.....

Miből tűnik ki, hogy a Jézus visszajövele előtti időre vonatkozik Mt 25,1 jellemzése? (Lásd az előző 24. fejezetre való visszautalást a kezdő szó által.)

E példázat szerint a végidő hívő egyháza arról ismerhető fel, hogy „szűzek” Jel 14,4 (vö. 17,5) értelmében, és a prófécia lám-

pását kézbe véve „*kimennek a völegény elé*”. A lámpás Isten beszédét, a prófétai beszédet jelképezi (Zsolt 119,105; 2Pt 1,19). Olyan közeli időre, olyan komolyan várják Jézust, mint amikor valaki kimegy egy kedves, várva várt vendég elé, hogy azonnal fogadja, amint megérkezik.

„*Asszonyok általi megfertőztetésről*” van szó átvitt értelemben. Jelenések könyve 17,5 alapján a „*parázna asszonyok*” a végidő megromlott, hűtlen keresztény egyházaival azonosíthatók. A Mt 25,1-ben ábrázolt hívő nép a hitehagyó egyházaktól elkülönült, egyedül Krisztus és az Ő Igéje iránt elkötelezett közösség.

„A szüzek tapasztalata az Ő második eljövetele előtt élő gyülekezet tapasztalatát szemlélteti. A várakozók azt a két csoportot ábrázolják, amelyek állítják, hogy várják az Urat. Szüzeknek neveztetnek, mert az igazi, tiszta hitet vallják. A lámpások Isten beszédét példázzák, az olaj pedig a Szentlélek jelképe.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A tíz szűz példázata c. fejj., 304. o.)

Milyen küldetést kell betölteniük Isten Országá képviselőinek Jézus visszajövetele előtt?

3

Mt 24,14 | Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek, és akkor jön el a vég.

Jel 14,6–12 | Láttam más angyalt az ég közepén repülni, aki-nél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája!

Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait! Más angyal követte azt, mondván: Elesett, elesett¹ Babilon, a nagy város, mert az ő paráznsága haragborából adott inni minden pogány népnek. Harmadik angyal is követte azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, ha bélyegét felveszi vagy homlokára, vagy kezére, az is iszik Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett haragjának poharába. Kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt, és a Bárány előtt. Kínlódásuk füstje felmegy örökkön-örökké, nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. Itt van a szentek állhatatos² tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.

.....

| *Mit jelent az „Isten országának ez az evangéliuma” kifejezés?*
 | *Milyen kapcsolat van Jel 14,6 és 12 között?*

A különleges kifejezés, „Isten országának ez az evangéliuma”, azt fejezi ki, hogy a tiszta evangéliumot, Isten országának az evangéliumát kell hirdetni, azzal a tartalommal, amint Jézus tanított ezekről. Azért fontos Isten országa hiteles evangéliumát hirdetni, mert – mint előzőleg a 11. vers mondja – „*sok hamis próféta sokat elhitet*” ebben az időben. Ennek a végső evangé-

1 Pontosított fordítás szerint.

2 Pontosított fordítás szerint.

liumhirdetésnek minden néphez el kell jutnia a földön, a legkisebb népcsoportokat is beleértve. Sőt, ezen belül minden egyes emberhez is el kell jutnia, mégpedig olyan elmébe világító és a lelkiismeretet megszólító erővel, hogy „*bizonyságul*” legyen minden embernek. Azért van szükség ilyen kiterjedésű evangéliumhirdetésre, mert az antikrisztus imádására kényszerítő tevékenység, az ezzel kapcsolatos próbatétel a Föld minden lakosát érinti (lásd Jel 3,10; 13,14–17).

Jelenések könyve 14,6–12. verseiben találjuk a részletesebb leírást e végső nagy evangéliumhirdetés tartalmáról. Hirdetni kell az örökkévaló evangéliumot, és – ezzel együtt, ennek a keretében – az úgynevezett hármasság üzenetét, amely drámai erejű, prófétai hangvételű megtérésre hívás. Gyakran félreértés van e körül. Egyesek hangoztatják, hogy csak az örökkévaló evangéliumot kell hirdetnünk. Ezen azt értik, hogy csak olyan dolgokat beszéljünk, amelyek örömet, reménységet árasztanak, az ítéletről, a végidő válságáról nem kell, nem szabad szólni. Mások pedig úgy gondolják, hogy az evangéliumot más egyházak is hirdetik, a végidő egyházának az a speciális feladata, hogy a hármasság üzenetét hirdesse.

A Jel 14,6–12-ben foglaltak világossá teszik, hogy sem az egyik, sem a másik álláspont nem helyes. A megbízás félreérthetetlenül úgy szól, hogy hirdetni kell az „örökkévaló evangéliumot”. Ez az üzenet első és alapvető része, olyan, mint a ház alapja. E nélkül hirdetni a hármasság üzenetét annyi, mint házat építeni alap nélkül! Továbbá az örökkévaló evangélium nem hangzik ma tisztán és egészében a kereszténység köreiben (tiszteltet a kevés kivételnek). A római katolikus egyház soha nem hirdette igazán az örökkévaló evangéliumot. A protestánsok kincse volt kezdetben az evangélium lényegének megértése és tiszta hirdetése. Ma azonban nagyrészt téves teológiai elméletek

vagy rajongó, spiritualista élmények foglalják el az örökkévaló evangélium helyét. Csupán egyes új, speciálisan a végidőnek szóló igazságokat kell hirdetni, „*a romlás helyreállítása*” is feladat, a hitbéli elődök, az előreformációs mozgalmak és a 16. századi reformáció örökségét is képviselni kell: Ésa 58,1.12.

Jel 14,6–12-ben természetes módon fonódik egybe az örökkévaló evangélium és a hármass angyalai üzenet. Az utóbbit mintegy keretbe foglalja az örökkévaló evangélium: „*Láttam más angyalt repülni az ég közepén, akinél volt az örökkévaló evangélium (...), ezt mondván nagy szóval...*” Ezután következik a hármass angyalai üzenet, amelynek a végén a harmadik angyal kijelenti: Az a hiteles Krisztus-követés, amikor együtt érvényesül „*Isten parancsolatainak a megtartása és Jézus hite*”, amikor megtartják Isten parancsolatait Jézus hite által.

Az örökkévaló evangéliumban tökéletes egységben van a törvény és a kegyelem, mint ahogy Isten jellemében is tökéletes egységben van az igazság és a kegyelem, avagy a jogosság és az irgalmasság. A hármass angyali üzenetet tehát az örökkévaló evangélium részeként, vele összekapcsoltnak kell hirdetni. Nem hiteles az örökkévaló evangélium hirdetése, ha időtlen, erőtlen tanná válik, ha nem hirdettetik vele együtt egy erőteljes, korunk problémáira és bűneire rámutató megtérésre hívás is, ha nem hangzik el, hogy miben áll Jézus hite a gyakorlatban.

„Olyan munkát kell elvégeznünk a Földön, amely hasonló a Szentlélek kiárasztásakor végzett műhöz a tanítványok napjaiban, amikor Jézust prédikálták, a megfeszítettet... Jézus a Golgota keresztyén végtelen szeretetében nyilatkozik meg a világ előtt. Így mutasd őt be az éhezõ tömegnek; szeretetének fénye embereket emel majd ki a sötétségből a világosságra, a törvényszegésből az enge-

delmességre és a valóságos szentségre... Helyettesünkről és Kezesünkről csak esetenként és hidegen emlékeztünk meg – ám éppen ez az, amit a bűnösnek meg kell tudnia.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1892. szeptember 22. és 9.)

Meghatározza-e a Szentírás közelebbről, hogy kikre bízta Isten a prófétai üzenet közvetítését a világ számára ebben az időben?

4

Jel 10,7–11 | A hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni fog,³ akkor elvégeztetik Isten titka, amint megmondta szolgálóinak, a prófétáknak. És a szózat, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nékem, és mondta: Menj el, vedd el azt a nyitott könyvecskét, mely a tengeren és a földön álló angyal kezében van. Elmentem azért az angyalhoz, és mondtam neki: Add nékem a könyvecskét! Mondta nékem: Vedd el, edd meg, megkeseríti a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz. Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megvettem. A számban olyan édes volt, mint a méz, és mikor megvettem, megkeseredett a gyomrom. Mondta nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok nép, nemzet, nyelv és király⁴ előtt.

.....

.....

.....

3 Pontosított fordítás szerint.

4 Pontosított fordítás szerint.

Milyen sajátos tapasztalat az ismertetőjele a végidőben prófétai szolgálattal megbízott népnek?

Jelenések könyve 10. fejezete a 6. és 7. trombitászó leírása közötti szakaszban található a könyvben foglalt látomássorozaton belül. Az úgynevezett végidőre, a Jézus második eljövételét megelőző időszakra vonatkozik tehát. Rövid, de igen pontos leírást ad e fejezet a végidő hívő egyházának keletkezéséről.

Az „erős angyal”, akiről itt olvashatunk, maga Jézus Krisztus. Az *angyal* szó ’követ’-et, ’küldött’-et jelent. Az Írás másutt is szól Jézusról úgy, mint a menny és az Atya követéről. Az Ószövetségben a „szövetség angyala”, „az Úr orcájának angyala” kifejezések egyértelműen Őrá vonatkoznak (Mal 3,1; Ésa 63,9). Jelenések könyve 10. fejezetében az erős angyal megjelenésének leírása azonos a Dániel könyve 10. fejezetében bemutatott gyolcsba öltözött férfiéval, aki viszont nem más, mint Mihály, Isten népének nagy fejedelme, akiről látomásában ismételt kijelentéseket kapott a próféta. Jelenések könyve 10. fejezetének erős angyala azonos a könyv első fejezetében megjelenő megdicsőült Emberfiával is (vö. Dn 10,5–7.21; Jel 1,13–18). Mindezek megalapozzák a Krisztussal való azonosítást.

A nyitott könyvecske kétségtelenül Dániel könyve, mert egyedül csak Dániel könyvére vonatkozóan hangzott el korábban ugyanilyen esküvés a gyolcsba öltözött férfi, azaz Krisztus részéről (Dn 12,6–7). Továbbá egyedül Dániel könyve „*pecsételtett be*” a vég idejéig, és hangzott el felőle a profetikus kijelentés, hogy akkor majd megnyitattik, azaz feltárul az értelme (Dn 8,26; 12,4.10). Az isteni esküvés jelentőségéről szól Zsid 6,17–18.

Krisztus esküvéssel hitelesíti Dániel „*könyvecskéjének*” azt az üzenetét, amely a könyv megnyílásakor, az utolsó időben tárul

fel: a 2300 éves időszak lejárta után nincs már több profetikusan meghatározott idő, a megváltási terv befejező szakasza van már csak hátra, a várakozás és készülés Jézus adventjére, amelynek a pontos ideje nincs, nem lesz kinyilatkoztatva.

János apostol azoknak a hívőknek a tapasztalatát jelenítette meg látomásában, akik vágyakozva nyújtották ki kezüket Dániel könyve után, majd üzenete feltárlásának első megízlelésekor nagy örömet éltek át: *„édes volt a szájukban, mint a méz”*. A bepecsételt prófécia teljes megértéséhez azonban csak egy nagy csalódás által jutottak el: a *„gyomrukban megkeseredett a könyvecske”*. Ugyanazoknak, akik ezen a megkeseredésen vagy csalódáson mentek át, szól Krisztus személyes megbízó parancsa, hogy *„ismét prófétálniuk kell”,* mégpedig *„sok nép, nemzet és király előtt”*. Bizonyásgtevésüknek tehát éppen e megkeseredés után kell kiterjednie az egész világra.

Mindez pontosan ráillik az adventmozgalom keletkezésére. Ez a mozgalom Dániel könyve bepecsételt prófeciája, a 2300 esztendő prófécia értelmének feltárlásából született. A prófécia jelentésének megértése pedig pontosan úgy történt, ahogyan e jövendölés mondta: a szájukban előbb édes volt, majd a gyomrukban keserű.

Az úgynevezett nagy csalódás nem szégyenfoltnak vagy hibának értelmezendő, hanem pozitív ismertetőjel. (A nagy csalódás okáról, valamint nevelő, megtisztító eszköz voltáról Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában* c. könyve *A sötétségen áthatoló fény* c. fejezetében olvashatunk.) Krisztus maga adott megbízóparancsot a csalódást átélt hívőknek az újbóli, további prófétálásra. A mozgalom nem elhalt a csalódás után, hanem éppen azután lett az egész világra kiterjedő, életerős mozgalommá, a profetikus kijelentés pontos beteljesedéseként.

A „*prófétálnod kell*” kifejezésnek különleges jelentősége van. Azt jelenti, hogy Isten üzenetét úgy kell közvetíteniük a világnak, ahogyan az egykori próféták tették. Az isteni megbízatás tekintélyével és határozottságával kell hirdetniük a rájuk bízott üzenetet. Profetikus látásban és kiértékelésben kell bemutatniuk a jelent és a jövőt, mintegy tükröt tartva az emberiség elé. Meg kell mutatniuk, hogy miként látja őket Isten, és megtérésre kell szólítaniuk őket, amint ezt a régi próféták is cselekedték. Profétai üzenethirdetésre való megbízatásuk kiterjed az egész földre és minden társadalmi rétegre.

5

Hol találunk egy másik, ugyancsak pontos – az időre és a helyre egyaránt utaló – meghatározást arra vonatkozóan, hogy kik képviselik majd Istent és az ő Igéjét a végidőben?

Jel 12,14–17 | Adatott az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig, időkig és az időnek feléig. És bocsátott a kígyó a szájából az asszony után vizet, mintegy folyóvizet, hogy a folyóvízzel elragadtassa. De segítségül lett a föld az asszonynak: megnyitotta a föld a száját, és elnyelte a folyóvizet, amelyet a sárkány a szájából bocsátott. Megharagudott azért a sárkány az asszonyra és elment, hogy hadakozzék az ő magvának maradékával, Isten parancsolatainak a megőrzőivel, akiknél a Jézus Krisztus bizonyágtétele van.

.....

.....

.....

Hogyan igazít útba a szövegösszefüggés azt illetően, hogy mikor és hol keressük azt a maradékot, akikre Sátán megharagszik? Milyen két jellemzőjüket emeli ki e kijelentés?

Jelenések könyve 12. fejezete elének tárja Krisztus egyházának egész történetét az ő két adventje közötti időben, tömör, profetikus ábrázolásban. Az itt szereplő tiszta „*asszony*” kétségtelenül Krisztus hűséges, hívő egyházát ábrázolja.

A fejezeten, illetve a látomás képein végighaladva szemlélhetjük:

- Izráel maradékát, az ószövetségi hívő egyházat, amint a Megváltó eljövetelére vágyakozott és várakozott,
- az őskeresztény egyházat, amely Krisztus mennybemene-tele után mindjárt céltáblája lett Sátán üldözéseinek,
- a középkori egyházat, amelynek a „pusztába” kellett menekülnie hosszú időre, 1260 esztendőre, hogy létezhesen, de sokszor még ott is utolérték az üldöző seregek,
- az észak-amerikai földrészen menedéket kereső hívő csoportokat az újkor elején (16. vers).

Ezek után hangzik el a megállapítás, hogy Sátán megharagszik, és elmegy, hogy háborút készítsen elő az asszony, vagyis a hívő egyház „*magvának maradéka ellen*”. (Az *egyebeknek* fordított szó elsődlegesen ’maradék’-ot jelent. Erre az ígére épül az, hogy a végidő maradék egyházáról beszélünk.)

Az előző, 14. és 16. vers alapján egyértelmű, hogy:

- az 1260 év lejártá utáni időben kell keresnünk ezt a maradékot, vagyis az 1798 utáni időben,
- Észak-Amerikában kell keresnünk őket, azon a „*földön, amely segítségül lett az asszonynak*”.

Ezenkívül még két ismertetőjegyet jelöl meg a prófécia, amelyek biztos támpontot adnak az azonosításhoz.

Ez a maradék

– „*megőrzi Isten parancsolatait*”,

– „*megvan náluk a Jézus Krisztus bizonyágtétele*”.

Az első jellemvonás – „*Isten parancsolatainak*” megőrzése – azt jelenti, hogy ez a maradék vallja Isten parancsolatainak érvényességét és fontosságát az újszövetségi korban is. Jel 14,12, amely ugyancsak a végidő hívő egyháza jellemzőit sorolja fel, szintén megállapítja, hogy „*megtartják Isten parancsolatait*”. Mivel a modern protestantizmuson belül általános az a félreértés, hogy a hívő ember az újszövetségben felszabadul a törvény alól, feltűnő ez a hitvallásuk és magatartásuk.

A másik jellemvonás: „*Megvan náluk Jézus bizonyágtétele*.” A kifejezés magyarázata a könyvön belül: Jel 19,10.

Az amerikai nagy adventmozgalom 1844-es csalódás utáni maradékát hitelesítik ezek az igék. A nagy csalódás után megértették Isten parancsolatainak újszövetségi érvényességét, ezen belül a IV. parancsolat, azaz a szombat jelentőségét. (1846-ban jelent meg Joseph Bates: *A hetedik napi szombat örök jegy* című könyve, amely ennek a felismerésnek az első és alapvető dokumentuma volt.) Ami „Jézus bizonyágtételét”, a prófétaág lelki ajándékát illeti, a bibliai próféciák értékelése és kutatása már a nagy adventmozgalomnak is jellemzője volt. A nagy csalódás után, 1844 decemberétől fogva azonban abban az értelemben is feltűnt ez az ismertetőjegy, hogy a mennyei világosságért könyörgő maradéknak prófétai bizonyágtételeket ajándékozott az Úr Ellen Gould White (1827–1915) szolgálata által, aki ezt vallotta saját munkásságáról:

„Isten Igéje elégséges arra, hogy a legködösebb elmét is megvilágosítsa, megértheti mindenki, aki csak akarja. (...) Ha tanulmány tárgyává tettétek volna Isten Igéjét azzal a

vággyal, hogy megragadjátok a Biblia iránymutató elveit és eljussatok a keresztyén tökéletességre, akkor nem lett volna szükségetek a bizonyágtételekre. Mivel elhanyagoltátok, hogy mélyen megismerjétek Isten ihletett könyvét, ezért közelített meg benneteket Isten egyszerű, közvetlen bizonyágtételekkel, hogy felhívja figyelmeteket az ihletett Igére. (...)

Az írott bizonyágtételek nem azért vannak, hogy új világot adjanak, hanem hogy élénken szívetekbe véssek a már kinyilatkoztatott, ihletett igazságokat. (...) A bizonyágtételek nem kisebbítik Isten Igéjét, hanem magasztatják, és hozzá vonzzák a gondolatokat, hogy az igazság egyszerű szépsége mindenkit mélyen befolyásoljon. (...) Az emberek kevés figyelmet szenteltek a Bibliának, ezért az Úr adott egy kisebb világot, hogy elvezessen a nagyobb világhoz.” (Ellen G. White: *Colporteur Ministry*, 125. o.)

Mit jelent közelebbről ez a fogalom: „maradék egyház”?

Ésa 10,20–23; vö. Rm 9,27 | És lesz ama napon, hogy többé nem támaszkodik Izráel maradéka, aki megmaradt Jákob házából, az őt nyomorgatóhoz, hanem támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen. A maradék megtér, a Jákob maradéka az erős Istenhez. Mert ha néped, Izráel, szám szerint annyi lenne is, mint a tenger fővenye, csak a maradéka tér meg, és az elvégzett pusztulás elárad igazsággal. Mert elvégzett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek Ura, mind az egész földön.

Sof 3,12–13 | Marasztok közötted nyomorult és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében. Izráel maradéka nem cselekszik

hamisságot, nem szól hazugságot, nem találtatik szájában álnokság nyelve...

.....

.....

.....

A „*maradék egyház*” az igazán hívő, mindennemű hitehagyástól elkülönülő, igazságban járó csoportot jelenti a látható egyház tömegein belül. Nem bíznak emberekben, nem bíznak magukban. Istenben bíznak. Rá támaszkodnak. Jelentőségteljes, hogy Jel 12. fejezete a tiszta asszony hosszú, küzdelmes történetének a bemutatása után a végidőben „*az ő magvának maradványáról*” szól (17. vers). A Krisztussal összeköttetésben élő, a hívő elődök lelkületét és hitbeli örökségét őrző „*maradék maradványát*” jelöli e kifejezés a megváltási terv utolsó szakaszában.

Sátán stratégiája a „maradék egyház” ellen

Hogyan viszonyul Sátán a maradék egyházhoz?

1

Jel 12,17 | Megharagudott azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy háborút indítson az ő magvának maradéka ellen, akik megőrzik Isten parancsolatait, akiknél Jézus Krisztus bizonyágtétele van.¹

.....

.....

.....

Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy ez a kijelentés csak a végső üldözésekre utal, ez azonban tévedés. Az üldözés mindig csak az utolsó eszköze Sátánnak. Előbb mindig belülről próbálja tönkretenni Isten egyházát, mert dicsőségesebb győzelem számára, ha eltévelyítheti őket, mint ha fizikailag bántalmazná, sőt akár megsemmisítené a maradékot.

A végidő maradék egyházára is ez érvényes. Keletkezése pillanatától fogva Sátán haragjának a tárgya lett. Az Ellenség szüntelenül e nép „*sarkában van*”, minduntalan újabb és újabb, még ki nem próbált eszközöket vet be ellene vívott küzdelmében.

1 Pontosított fordítás szerint.

Sátán haragját fokozza ebben az időben, hogy „tudja, hogy kevés ideje van” (Jel 12,12). Ezenkívül nagyon közel érezheti magát a teljes győzelemhez, a világ és a keresztény egyházak elfajulása következtében. Ha a maroknyi maradékot is eltántoríthatná vagy megsemmisíthetné, akkor a Föld teljhatalmú urának érezhetné magát.

„Akik szeretik és megtartják Isten parancsolatait, azok a leggyűlöltebbek Sátán zsinagógája előtt. A gonoszság hatalmasságai a lehető legnagyobb mértékben kimutatják majd a maradék gyülekezet iránt érzett haragjukat. János előre látta a maradék és a gonoszság hatalmasságai közötti harcot. Ezért mondta: »A sárkány megharagudott az aszszonyra, s háborút indított az ő magvának maradéka ellen, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus Krisztus bizonyágtételét.«” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1896. április 14.)

„Csak két tábor létezik a földön. Akik Krisztus véráztatta lobogója alatt állnak, másfelől pedig azok, akik a lázadás fekete zászlaja alá gyülekeztek. Jelenések könyve 12. fejezete írja le az engedelmesek és az engedetlenek közötti súlyos küzdelmet.” (Ellen G. White, 16. kézirat, 1900)

„A ma folyó harc nem csupán ember küzdelme ember ellen. Egyik oldalon az élet fejedelme áll az ember Helyeteseként és Kezeseként, másfelől a sötétség fejedelme a bukkott angyalok élén (Eféz 6,10–13).” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1900. február 6.)

a) Hós 5,5/a | Izráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot...

Jel 3,17 | Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a szánandó, beteg, szegény, vak és mezítelen.²

.....

b) Jak 4,4 | Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok, hogy a világ barátsága ellenségeskedés Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, Isten ellenségévé lesz.

Ésa 2,6 | Elhagytad, Uram, a te népedet..., mivel tele vannak napkeleti erkölcsökkel, szemfényvesztők, mint a filiszteusok, és idegenek fiaival kötnek szövetséget.

.....

c) 2Pt 2,1–2 | Voltak pedig hamis próféták is a nép között, amiképpen tiköztetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnokségeket fognak becsempészni, és az Urat, aki megváltotta őket, megtagadván, önmagukra hirtelen való veszedelmet hoznak. Sokan fogják követni azok romlottságát, akik miatt az igazság útja káromoltatni fog.

.....

d) 1Kor 1,11 | Megtudtam felőletek, atyámfiai..., hogy versengések vannak köztetek.

Gal 5,15 | Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek.

.....

2 Pontosított fordítás szerint.

.....
.....
.....

Írjuk az a–d pontokba sorolt igék után – egy-egy szóval megnevezve –, melyek Sátán tipikus kísértései Krisztus egyháza ellen minden időben!

„Sátán mindig támadja azokat, akik Isten művét és ügyét igyekeznek előrevinni. Jóllehet sokszor kudarcot vall, de ugyanannyiszor új erővel támad ismét, még ki nem próbált eszközöket használva. Leginkább azonban attól a lopva végzett munkájától kell félni, amelyet a magukat Isten műve barátainak állítókkal hajtat végre. A nyílt támadás – ha heves és kegyetlen is – sokkal kevésbé veszélyes Isten ügye számára, mint azoknak a titkos ellenségeskedése, akik csak mondják, hogy szolgálnak Istennek, de szívük mélyén Sátán hívei. Ezek minden előnyt azok kezére tudnak játszani, akik Isten műve hátráltatására használják tudásukat.”

„Nemcsak az ellenség haragja, megvetése és kegyetlensége próbálja meg a hívőket, hanem az állítólagos barátok és jóakarók nemtörődömsége, állhatatlansága, közömbössége és hűtlensége is. (...) Sátán kihasznál minden szentségtelen körülményt szándékai véghezvitelére. (...) Még olyanok is, akik szeretnék, ha Isten műve virágozna, gyengítik Isten szolgálói kezét Isten ellenségei rágalmozásainak, dicsekvéseinek és fenyegetéseinek meghallgatásával, híresztelésével, és azzal, hogy félig el is hiszik ezeket. Sátán bámulatos sikerrel dolgozik eszközei által.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 408., 399. o.)

Sátán mely kísértése vált eredményessé először a végidő maradék egyháza életében? Mi által tudott előidézni lelki hanyatlást közöttük?

Mt 25,3–5 | Akik bolondok voltak, mikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat, az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vittek edényeikben. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadtak és aludtak.

Jel 3,14–17.20/a | A laodiceabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz Tanúbizonyosság, az Isten teremtésének Fejedelme: Tudom a te dolgaidat, hogy sem hideg nem vagy, sem forró, bárcsak hideg volnál, vagy forró. Így mivel langyos vagy, sem hideg, sem forró, ki foglak vetni téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a szánandó, beteg, szegény, vak és mezítelen... Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek...

.....

.....

.....

Mi teszi egyértelművé, hogy mind a tíz szüz példázata, mind a laodiceai üzenet a végidő maradék egyházáról és egyházának szól?

„Az olaj a Szentlélek jelképe. (...) Megkezdődik a várakozás ideje, amellyel megpróbáltatják a hit, s amikor a kiáltás felhangzik: »Ímhol jön a vőlegény, jöjjetek eléje!«, kitűnik, hogy sokan készületlenek. Lámpáikból és szelen-

céikből hiányzik az olaj – Szentlélek nélkül valók. Így pedig mit sem használ az Ige ismerete, mert az igazság elmélete Szentlélek nélkül nem elevenítheti meg a lelket, nem szentelheti meg a szívet. Hiába ismeri az ember az Írás parancsolatait és ígéreteit, ha a Szentlélek nem vési szívébe az igazságot, a jelleme nem változik meg. (...) A bolond szüzek által példázott emberek nem képmutatók. Becsülik és védelmezik az igazságot, az igazság vallóihoz tartozónak érzik magukat, de nem adták át magukat a Szentlélek befolyásának. Nem estek a sziklára, amely Jézus Krisztus, nem engedték, hogy régi természetük rajta szétzúzódjon.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A tíz szűz példázata c. fejelet.)

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek” – sokat idézett kép ez Krisztus kegyelmes, kereső szeretetéről, de közvetve a gyülekezet jellemzését is kiegészíti. Krisztus az egyház és az egyes laodiceai hívők ajtaján, életén kívül van. A laodiceai kereszténység röviden meghatározva: Krisztus jelenléte nélküli kereszténység, önerejére támaszkodó kereszténység. Időben is meg tudjuk határozni, hogy mikor állt be ez az állapot az adventmozgalomban, amelynek úttörői és az első nemzedéke még buzgó hitet tanúsítottak. Ellen G. White a következőket írta 1904-ben:

„A legutóbbi húsz év alatt egy finom, ravasz, szentségtelen befolyás arra készítetett egyeseket, hogy emberekre tekintsenek, emberekhez ragaszkodjanak, és elhanyagolják mennyei Társukat. Sokan elfordultak Krisztustól. Nem értékelték kellőképpen azt az Egyetlent, aki kijelentette: »Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végezetéig.«” (*The Review and Herald*, 1904. február 18.)

Az 1888-ban tartott, nevezetes minneapolis-i konferencián tisztán felhangzott a Krisztusról szóló evangélium. Ez lehetőséget kínált az akkor még csak kezdődő lelki hanyatlásából való kiemelkedésre. Ellen G. White, aki jelen volt a konferencián, ezt írta az üzenet fogadtatásáról:

„Az üzenettel szembeni ellenállás felszításával Sátánnak nagymértékben sikerült elzárni a közösséget a Szentlélek különleges erejétől, amelyben pedig az Úr részesíteni kívánta volna őket. Az ellenség megakadályozta őket abban, hogy elnyerjék azt az eredményt biztosító hatalmat, mely az övék lehetett volna, amely úgy kísérte volna őket az igazság üzenetének egész világon való hirdetése közben, mint az apostolokat pünkösöd napja után. Ellenálltak a világhosságnak, amelynek az egész Földet be kell ragyognia dicsőségével. E cselekedetük által nagymértékben visszatartották ezt a világhosságot a világtól is.” (*Válogatott bizonyítételek*, I. köt., 1902, 234–235. o.)

Hasonló megállapítást tesz a korszak egy másik tanúja, Arthur G. Daniells 1924-ben megjelent, *Krisztus a mi igazságunk* című művében: „Az üzenetet sohasem fogadták el, sem nem hirdették, sem nem adtak neki szabad utat, mint ahogyan ennek történnie kellett volna, hogy továbbítsák azokat a mérhetetlen áldásokat, amelyeket ez az üzenet magában rejtett.” (*Boldog Élet Alapítvány*, Bp., 2007, 40. o.)

A laodiceai önelégültség, lelki vakság és büszkeség álláspontjáról történt a rendkívül értékes üzenet visszautasítása. Ennek következményeként a lelki hanyatlás napjainkig jellemző maradt. Az 1888-as konferencia olyan szomorú fordulópontra volt az adventmozgalom életében, mint a kémek jelentése utáni

lázadás Izráelben, amely miatt az ígéret földje határáról vissza kellett fordulniuk a pusztába, sok esztendőre.

4

Milyen további romlás mutatkozott a közösségben, az előzőekben vázolt lelki hanyatlás nyomán?

Mt 24,44–51 | Legyetek készen ti is, mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az Emberfia. Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit Ura gondviselővé tett házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit Ura, mikor haza jön, ilyen munkában talál. Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi. Ha pedig ama gonosz szolga így szólna szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt, szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene, megjön annak a szolgának az Ura, amely napon nem várja, amely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, a képmutatók sorsára juttatja. Ott lesz sírás és fogyvadás.³

.....

.....

.....

.....

Miből tűnik ki, hogy ez a példázat is a végidő maradék egyházának a belső állapotáról szól? Milyen három bűnét említi a példázat a gonosz szolgának?

3 Pontosított fordítás szerint.

A) Bekövetkezett a biblikus alapelvektől való elhajlás, a tanításbeli fellazulás, a megalkuvás az Ige tekintetében az ökumenikus kapcsolatok révén.

B) Megjelentek a közösségen belül a „veszedelmes eretnekségek is”. (Desmond Ford, Walter Rea és mások az adventizmus igei felismeréseit, fundamentumait támadták meg. Ami pedig a legpusztítóbb: az úgynevezett történetkritikai írásmagyarázat vagy Biblia-szemlélet – amely a modern protestáns teológiai intézményekkel fenntartott kapcsolatok révén áramlott be egyházunkba – nagy teret hódított saját teológiai intézményeinkben és lelkészeink körében. Egyes adventista iskolákban még az evolúció tanítása is megjelent.)

C) Sokfelé megromlott az istentisztelet, a karizmatikus ihletésű, ún. „ünneplő istentiszteleti irányzat” térhódítása nyomán (könnyűzene, pantomimjátékok, taps, az úrvacsora „modernizálása”).

D) Megromlott az evangelizáció is az ún. „gyülekezetnövekedési program” következtében, amely szintén a modern protestantizmustól kölcsönzött. (Reklámstílust alkalmazó evangelizációs kampányok, ahol szinte tanítás nélkül, gyorsan megkeresztelik a valójában még megtéretlen tagok tömegeit.)

E) Az egyházfegyelem hanyagolása vagy egészen laza kezelése – egyrészt a gyülekezetnövekedés szempontja miatt, másrészt pedig a keresztény életmód bibliai szabályainak a közösség tudatában való általános meggyengülése miatt.

F) Következmény: a tagság fellazulása. „*Amikor az emberek alusznak*”, Sátánnak lehetősége nyílik sok konkolyt szórni a búza közé (Mt 13,25). Sokan mások tudatlanok, megtéretlenek, még ha nem is a maguk hibájából.

G) A hierarchikus, központosított szervezet kiépítése és felmagasztalása. A tagság arra nevelése, hogy sokkal inkább az

egyházban mint szervezetben bízzanak, semmint az élő Istenben és az Ő Igéjében.

Az alábbi kijelentések előre figyelmeztettek minket e súlyos romlás bekövetkezésére:

„Ne legyünk megcsalatra: sokan eltávoznak a hittől, hitető lelkekre és gonosz tanításokra hallgatva. Ennek a veszélynek az alfája áll most előttünk. Az ómega a legriasztóbb természetű lesz. (...) Mindazok elfogadják majd, akik nem készségesek figyelni az Isten által adott figyelmeztetésre. (...) Reszketek népünkért. (...) A lelkek ellensége igyekszik behozni a köztudatba azt a feltételezést, hogy egy nagy »reformációnak« kell helyet kapni a hetednapos adventisták között, és ennek a reformációnak abban kell állni, hogy feladjuk azokat a tanítételeket, amelyek hitünk alappillérei voltak. Újjászervezési folyamatot fognak elindítani. Mi lesz az eredmény, ha ez a »reformáció« teret nyer? Az igazság alapelveit, amelyeket Isten az Ő bölcsességében a maradék egyháznak adott, félreteszik. Vallásunkat megváltoztatják. Azokat az alapvető elveket, amelyek fenntartották a művet az elmúlt ötven év alatt, tévedésnek nyilvánítják, Új szervezetet alapítanak. Új felfogású könyveket írnak. Istent elmozdítják helyéről, az emberi erőre támaszkodást teszik a helyére, amely pedig Isten nélkül haszontalan, eredménytelen. E mozgalom homokra van építve, a vihar és a szelek el fogják söpörni az egész struktúrát.” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyágtételek*, I. köt., 202–206. o.)

„Az Úr megmutatta nekem, hogy azok a dolgok, amelyeket leírtál az Indianában történekről, megisméltódnak majd, közvetlenül a próbaidő lezárulása előtt. Mindenféle

durva dolog megnyilatkozása várható. Lesz hangos kiáltás, dobszó, zene és tánc. (...) És ezt a Szentlélek által indított mozgalomnak nevezik majd! A Szentlélek soha nem nyilatkozik meg ilyen módokon, ilyen fülsiketítő lármában és zajban, ilyen karneválban – és még ezt nevezik a Szentlélek munkájának!” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyágtételek*, II. köt., 36. o. – 1900-ból való ez a bizonyágtétel, akkor ütötték fel a fejüket először bizonyos karizmatikus jelenségek egyházunk egyik tábor-összejövetelén – *A szerk.*)

„Gyorsan közeledik az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a fejetlenség. Sátán angyalruhába öltözik, hogy ha lehetséges, tévedésbe ejtse még a választottakat is. Sok isten lesz majd és sok úr. Fúj majd a tanítás mindenféle szele.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 80. o.)

„Megszenteletlen lelkészek sorakoznak fel Isten ellen egyházunkban. Szószékeinkre felállnak, kezükben a hamis próféciák fáklájával, amelyet Sátán pokoli tűzcsóvája gyújtott meg. Ha a kétség, a hitetlenség gyökeret ver, a hű lelkészeket eltávolítják a néptől.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, Végzetes választás c. fej.)

„Megállapítható, hogy az Istentől való elfordulás és az emberekhez való alkalmazkodás kapott lábra közöttünk. Emberi bölcsesség található az isteni helyén. Isten felrzza majd gyermekeit: ha más eszköz nem használ, akkor eretnenség keletkezik közöttük, amely megrostálja majd Isten népét, és a polyvát különválasztja a búzától.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Veszélyek c. fej.)

„Az olyan tagok beözönlése (...), akiknek nem újult meg a szívük, és nem alakult át az életük, a gyengeség okává lesz a gyülekezetben. (...) Némelyik lelkész és gyülekezet annyira óhajtozik a tagság növekedése után, hogy nem

tesznek hűség bizonyosságot a keresztényietlen szokások és életmód ellen. Az igazság elfogadóit nem tanítják meg arra, hogy nincsenek biztonságban, ha világi a viselkedésük s csak a nevük keresztény. (...) Így azután sokan csatlakoznak a gyülekezethez anélkül, hogy előbb Krisztussal egyesültek volna. Ez azonban csak az ellenfél diadala. (...) Az emberek hiába igyekeznek szélessé és kellemessé tenni a keresztény ösvényt a világiak előtt, Isten nem egyengette el és nem szélesítette ki a göröngyös, keskeny utat. Ha be akarunk lépni az életbe, ugyanazt az ösvényt kell járjunk, amelyet Krisztus és tanítványai tapostak – az alázat, az egyszerűség és az áldozathozatal ösvényét.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 172. o.)

5

Jézus profetikus kijelentései szerint a maradék egyház melyik rétegében jelentkezik a romlás a legsúlyosabban? Milyen meghasonlást hoz ez létre elháríthatatlanul a közösségen belül?

Mt 24,45–51 és Mt 25,5–13, lásd a 3. és 4. kérdésnél.

.....

.....

.....

„A gonosz szolga, aki így szólt szívében: »késlekedik a gazdám«, Krisztus-várónak vallotta magát. Szolga volt, külsőleg Isten szolgálatára szentelte magát, de szívében Sátánnak hódolt. Az ilyen nem tagadja nyíltan az igazságot,

mint a gúnyolódók, de élete elárulja szíve gondolatát: késik az Úr jövetele. Önteltsége nemtörődömmé teszi az örökkevaló dolgok iránt. Elfogadja a világ elveit, átveszi a világ szokásait, eljárásait. Úrrá lesz rajta az önzés, a nagyravágás és a világi büszkeség. Mivel attól tart, hogy a testvérei magasabb lelki színvonalon állnak, ezért becsmérelni kezdi igyekezetüket, kétségbe vonja indítékaikat. Így ütlegeli szolgatársait. Amilyen mértékben elidegenül Isten népétől, ugyanolyan mértékben egyesül a világiakkal. A »részegekkel« eszik és iszik – beolvad a világiak közé, s részesévé válik lelkületüknek. Így ringatja magát hiú biztonságra, így vesz erőt rajta a feledékenység, a közöny és a restség.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 101–102. o.)

„Láttam azt is, hogy egyesek nem vettek részt a fohászkodásban, közömböseknak látszottak. Az őket körülzáró sötétségnek nem álltak ellene, s az sűrű felhőként borult rájuk. (...) Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy azt a hű Tanúbizonyosság Laodiceának szóló határozott bizonyságtétele idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol majd annak szívére, aki elfogadja, arra indítja majd, hogy célját magasra tűzze, s a teljes igazságot hirdesse. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyságot elviselni. Ezek majd szembeszállnak vele, s ez idézi elő Isten népe között a rostálást.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, Rostálás c. fej.)

„Tudjuk, hogy a tíz szűz képviseli a hitvalló hívőket. Őt közülük bölcs, öt pedig balga. Attól félek, hogy ez az az átlag, amit az Úr előre látott, hogy a hívők készek vagy készületlenek lesznek. Sokan, akik bár nagy világosságban, bőséges lehetőségekben s folyamatos kiváltságokban részesültek, nem rendelkeznek többel, mint az igazság elméleti

ismeretével. Sokan azt képzelik, hogy csupán ez az ismeret az, amit Isten elvár. Az ilyenek nem cselekvői is az Igének.” (Ellen G. White: *1888-as anyagok*, IV. köt., 1855)

„Abban reménykedünk talán, hogy egyszer csak az egész gyülekezet ébredését látjuk majd? Ez az idő sohasem jön el.” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyágtételek*, I. köt., 122. o.)

„Jóval nagyobb rész figyel majd a hitető lelkekre és az ördögi tantételekre, mint amennyire most előre látjuk.” (Ellen G. White, 3. levél, 1890)

„Sok ragyogásáért nagyra tartott csillag huny ki a sötétben. Polyvafelhőket hord majd el a szél még onnan is, ahol mi csak tiszta búzát látunk. Mindazok, akik magukra öltik ugyan a szenthely díszzeit, de nem öltöznek Krisztus igazságos tetteibe, szégyenteljes mezítelenségükben jelennek majd meg.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 81. o.)

Mind a hű és gonosz szolga példázata, mind pedig a tíz szűz példázata arra enged következtetni, hogy a fájdalmas válság és megosztottság egészen a késői eső küszöbéig, a hangos kiáltásig fennmarad a gyülekezetben. A *Tapasztalatok és látomások* című könyv Rostálás c. fejezete is erre enged következtetni. A gyülekezet egy rétege lelkileg lemarad, lemorzsolódik és hátramarad a sötétségben. Isten nem veti el, nem számolja fel az egyházat mint hivatalos testületet, a romlottság képviselőit sem távolítja el erővel és hatalommal, hanem egyszerűen magukra hagyja a gondtalanokat és a közömböseket. Ezek leválása magától megtörténik majd a késői eső kiárasztása, illetve az ezzel egy időben kezdődő üldözések idején. (A gyülekezet rostálása e két esemény hatására valósul meg, illetve fejeződik be ténylegesen.

Ekkor lesz majd látható, hogy ki van „kint” és „bent”, ki tartozik e maradék egyházhoz és ki nem.)

Mi lehet a reménységünk mindezek ellenére?

Jel 3,16 | Mivel langyos vagy, sem hideg, sem forró, ki foglak vetni az én számból.

Mt 25,10 | Megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőbe.

Mt 20,6–7 | Tizenegy óra tájban is kimenvén, talált másokat, akik tétlenül álltak, és mondta nekik: Miért álltok itt egész nap tétlenül? Mondták néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Mondta nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megkapjátok.⁴

Ésa 60,3–5,10/a.22 | Népek jönnek világosságodhoz, királyok a néked feltámadt fényességhez. Emeld fel köröskörül szemedet, és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, leányaiddal hozatnak el. Akkor meglátod, és ragyogsz örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, hozzád jön a népek gazdagsága. Idegenek megépítik kőfalaidat, és királyaik szolgálnak néked. A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én, az Úr, idején, hamar megteszem ezt.

Ésa 49,17–18.21–22 | Elősíetnek fiaid, rombolóid és pusztítóid eltávoznak belőled. Emeld fel köröskörül szemedet, és lásd, mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy fölrakod mindnyájukat mint ékszert, és felkötöd mint menyasszonyt. És te így szólsz szívedben: Ki szülte nékem

⁴ Pontosított fordítás szerint.

ezeket? Hisz én gyermektelen és terméketlen voltam, fogoly és számkivetett, ezeket ki nevelte föl? Ímé, én egyedül maradtam meg, ezek hol voltak? Így szól az Úr Isten: Ímé, fölemelem kezemet a népekhez, előttük zászlómat felállatom, és elhozzák fiaidat ölükben, leányaid vállukon hordoztatnak.

.....

.....

.....

Az Úr minden nyomorúság ellenére szereti gyülekezetét. A laodiceai üzenet a szigorú rostálás üzenete, de nem az elvetésé. Az Úr azok számára helyezi kilátásba, hogy az Ő közbenjárásában megtagadja őket, azaz nem képviseli többé személyüket Isten előtt, akik a laodiceai üzenet feddését és megtérésre hívását nem fogadják el, erre sem térnek meg. Ugyanakkor szól arról, hogy milyen nagyra becsüli azok győzelmét, akik megszívlelik tanácsát (18. vers), és ilyen körülmények között is győznek, Krisztushoz hasonlóan (21. vers). A tíz szűz példázata is tanúsítja, hogy a hangos kiáltás az előzetes lelki hanyatlás ellenére is felhangzik a világ számára. A várakozók egy része a lehangoló körülmények ellenére is elkészül, és bemegy a menyegzőbe. (...) Az Úr nem hagyja el a hűséges maradékot, a maradék maradékát. Felkészíti őket az evangéliumhirdetés munkájának befejezésére, és egy adott ponton maga veszi kezébe irányításukat. A hiányzó sorokat pedig feltölti az úgynevezett tizenegy órai munkásokkal.

„Mert így szól az Úr Isten: Imé, én magam keresem meg nyájamat, magam tudakozódom utána. (...) Egybe-

gyűjtöm őket, (...) magam legeltetem és nyugtatom meg őket. (...) Én leszek nékik Istenük, és az én szolgám, Dávid fejedelem lesz közöttük. Én, az Úr mondtam.» (Ezék 34,11.13.15.24) Istennek mégis lesz tiszta és igaz népe! (...) Isten megígérte, hogy ha a pásztorok nem állják meg a helyüket, Ő maga veszi át nyája vezetését. (...) Akik nem tartanak lépést a világossággal, akik megbízhatatlanoknak bizonyultak, azokra nem bízzák rá többé a nyáját. Az utolsó, ünnepélyes munkában kevés nagy ember vesz majd részt. Mivel önhittek és függetlenültek Istentől, nem tudja felhasználni őket. Vannak az Úrnak megbízható szolgálói, akik a rostálás és a vizsgálat idején tűnnek elő. (...)

Amikor majd kivágják a meddő fákat, hogy ne foglalják a helyet, amikor a hamis atyafiak sokaságát megkülönböztetik az igazaktól, akkor előtűnnek a rejtettek, és dicsérettel sorakoznak Krisztus zászlaja alá. Akik addig félnékek voltak, akik nem bíztak magukban, akkor majd nyíltan az igazság mellé állnak. A gyülekezetben a leggyengébb és legtétovázóbb is olyan lesz, mint Dávid: tette kész és bátor. (...)

Akkor lesz majd Krisztus egyháza szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor. (...) Akkor kikel az igazság magja, amelyet most bizonyágtévői igyekezettel vetnek, felnövekedik és gyümölcsöt terem. Olyan emberek fogadják majd el az igazságot, akik elviselik a megpróbáltatásokat, és dicsőítik Istent, amiért részt vehetnek Krisztus szenvedéseiben. (...)

Az istenfélelem kovásza nem vesztette el teljesen az erejét. Amikor a veszély és a válság a tetőpontra hág, a világosságban járó kis csapat sírni és bánkódni fog az utálatosságok miatt. De ez csak arra készíti őket, hogy még

buzgóbban emeljék fel imáikat az egyház javáért, mivel a gyülekezet tagjai a világ példáját követik. A maroknyi hűséges buzgó hívő imája nem vész kárba.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 80–82., 209–210. o.)

„Azokat kivéve, akik kötelességeik tudatára ébrednek, senki sem fogja felismerni Isten munkáját, amikor a harmadik angyal hangos kiáltása szól. (...) Hadd mondjam el, hogy az Úr munkálkodása ebben a befejező műben bizonyos értelemben nagyon eltér a dolgok addig megszokott rendjétől, és ilyenformán ellentétes lesz minden emberi tervvel. Lesznek olyanok, akik irányítani akarják Isten munkáját (...) akkor, amikor az ügy már annak az angyalnak az irányítása alatt halad előre, aki csatlakozik a harmadik angyalhoz, hogy az üzenet eljusson az egész világra. A munkások meglepődnek majd azokon az egyszerű eszközökön, amelyeket Isten felhasznál, hogy tökéletesítse és véghezvigye az igazság munkáját.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 300. o.)

„A tizenegyedik órában az Úr összegyűjt a világból egy nagy csoportot, hogy Őt szolgálják. Ezek között lesznek megtért lelkészek is.” (Ellen G. White, 64. kézirat, 1898.)

„A tizenegyedik órában az Úr sok hűséges munkást hív a szolgálatba. Önfeláldozó férfiakat és nőket, akik azok helyére lépnek, akik áldozatul estek a hitehagyásnak, és akiket a halál elragadott. Fiatal férfiaknak, nőknek és idősebbeknek is az Úr ad erőt. Nekik megtért kezük, megtért lábuk, megtért nyelvük lesz, ajkukat a mennyei oltárról való élő parázs fogja érinteni. Állhatatosan menetelnek előre a Mester szolgálatában. Szilárdan előre- és előreviszik a munkát a befejezéshez.” (Ellen G. White, *Youth Instructor*, 1902. február 13.)

„A tizenegyedik órában ezrek látják és ismerik el az igazságot. »Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr; és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt.« (Ámós 9,13) A megtérők száma egyre növekszik majd, olyan ütemben, hogy az egyház megdőbben, és Isten neve dicsőíttetik.” (Ellen G. White, 43. levél, 1890)

A műnek erre a diadalmas befejezésére vonatkozik Ellen G. White híres és sokak által félreértett kijelentése: „Legyen hitünk abban, hogy Isten a nemes hajót, amely Isten népét hordozza, biztonságosan a kikötőbe viszi.” Ez a mondat a *The Review and Herald* 1892. szeptember 20-ai számában közölt cikkből való. Ebben az írásában Ellen G. White egy hajóútnának az élményét idézi fel, amikor a súlyos viharban csak a tapasztalt kormányos tudta biztonsággal a kikötőbe vezetni a hajót. Mindenki félt, aggódott, beleértve a kapitányt is, de a kormányos nyugodtan, higgadtan végezte feladatát, és a hajó a kikötőbe ért. Ellen White ezt a történetet alkalmazza hasonlatként Isten műve végső győzelmére. Bizonyágtételének a mondanivalója: a győzelem egyedüli biztosítéka abban rejlik, hogy a legkritikusabb időszakban, a válság tetőpontján Isten maga veszi kézbe a kormánykereket. Nem a hajó adja a biztonságot, hanem a kormányos. Tehát éppen nem a szervezetben való bizakodásra buzdít ez a kijelentés. Figyeljük meg azt is, hogy arról a nemes hajóról van szó, amely Isten népét hordozza, tehát a hívő egyházzal, annak végső győzelméről. Ellen G. White sohasem tévesztette el az egyház biblikus fogalmát, ő mindig a hívő maradékról beszélt, amikor az egyház végső diadaláról szolt. Nagyon félreértik tehát ezt a bizonyágtételt azok, akik a szervezettel azonosítják a hajót, és a szervezet megmentő, biztonságot adó voltát olvassák ki belőle.

„Ideje, hogy Isten népe elvhűnek bizonyuljon. Amikor Krisztus vallását leginkább lebecsülik, amikor törvényét a legjobban lenézik, lelkesedésünknek akkor kell a legforróbbnak, bátorságunknak és szilárdságunknak pedig a leginkább tántoríthatatlannak lennie. Álljunk az igazság oldalára, amikor a többség elhagy minket; harcoljunk az Úr harcát, amikor kevés a harcos – ez a próbatételünk. Izzó lelkesedést kell merítenünk mások hidegségéből, bátorságot mások gyávaságából, és hűséget az árulásokból. (...) Megváltásunk vezére megedzi majd népét a rá váró küzdelemre.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 25. o.)

A mennyei erők munkája, 1. – A „szelek féken tartása”

Az előző két tanulmány arról szólt, milyen stratégiát követ Sátán a végidőben, hogy „*mind az egész föld kerekességét*”, és ha lehet, „*még a választottakat is elhitesse*” (Jel 12,9; Mt 24,24). Most arra fordítjuk a figyelmünket, hogy Isten milyen munkát végez ebben az időben az emberek megmentése érdekében.

Milyen következményei lesznek „a gonoszság megsokasodásának”?

1

Mt 24,12 | Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.

Ésa 24,4–6/a.17–20 | Gyászol és megromol a föld, elhervad, megromol a földnek kerekége, a föld népének nagyjai elhervadnak. A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet, lakolnak a rajta lakók. (...) Rettetés, verem és tör vár rád, föld lakója! Aki fut a rettegés szavától, verembe esik, aki kijön a veremből, megfogatik a törben, mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. Romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld, inogva meging a föld, miként a részeg, meglódul, mint a kalyiba, ránehezedik bűne, elesik, és nem kel fel többé!

Mt 24,6–8 | Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről, meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük, de ez itt még nem a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, ország ország ellen, lesznek éhségek, döghalálok, földindulások mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúság kezdete.

.....

.....

.....

Mitől válik „fertőzötté” a föld, honnét indul a romlás, amely a természet világára is kihat?

A bűn megsokasodásával párhuzamosan sokasodnak a bűn következményei is, a természet világában és az emberi társadalomban is. Mindez összeomlással fenyegeti a civilizációt és az egész földi életet. Ezért a végidő emberisége a félelem árnyékában él (Lk 21,25–26).

Elgondolkoztató, hogy már húsz évvel ezelőtt is olyan nyilatkozatok és figyelmeztetések fogalmazódtak meg, mint amelyet az alábbi szemelvény is tartalmaz. Ami akkor nagyobb részt még figyelmeztetés volt, mára valóság lett. A folyamatot nem sikerült megállítani.

„Halódik a világ. Sorvadása áthat mindent, szorongat bennünket, s arra kényszerít, hogy megnyilvánulásait nevének nevezzük. (...) Világunk alapjaiban rendült meg... Emberek százmilliói szenvednek a Földön egyre növekvő mértékben a munkanélküliségtől, a nyomortól, az éhínségtől, a családok szétzilálódásától. Újra letűnőben a nemzetek közötti tartós bé-

kébe vetett reménység. A nemek és a nemzedékek közötti feszültség félelmes méreteket öltött. Gyermekek halnak meg, mert gyilkolják őket, és mert maguk is ölnek. Politikai és gazdasági korrupciós botrányok folytán mind több államot ér komoly megrázkódtatás. Városainkban egyre nehezebbé válik a békés együttélés a társadalmi, faji, etnikai ellentétek, a kábítószerelés, szervezett bűnözés, sőt teljes anarchia miatt. Gyakran már a szomszédok is rettegnék egymástól. Planétánk kizsákmányolása kíméletlenül folyik tovább. Küszöbön áll az ökológiai rendszerek összeomlása.” (*Világetosz – A Világvallások Parlamentjének nyilatkozata*, 1993; Egyházfórum, Bp., 1997, 11–13. o.)

És egy mai idézet: „Árvizek és aszály; meleg telek és hideg nyarak; pusztító trópusi ciklonok és özönvízszerű esőzések, éhínségek és politikai feszültségek. Hosszan folytathatnánk azoknak a jelenségeknek a sorát, amelyek arra utalnak: a Föld időjárása változik, a környezet szennyezése elképesztő méreteket öltött, s mindez globális társadalmi feszültségekhez vezetett. Az embernek az lett volna a feladata, hogy »örizze és művelje« az Istentől kapott kertet, ám napjainkra a természet pusztítása már létünket fenyegeti.” (*Új Ember*, 2015. december 27.–2016. január 3., a Hetesi Zsolt fizikussal készült interjú bevezetéséből)

Milyen ígéretet tett Isten a vízözön után? Mit tett azóta folyamatosan annak érdekében, hogy a bűn átkos következményei ne hatalmasodhassanak el felettébb a Földön?

1Móz 8,22 | Míg a Föld lesz, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nappal és éjszaka meg nem szűnnek.

Mt 5,45 | Legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhozza

az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

Zsolt 46,9–10 | Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, aki pusztaságokat szerez a földön, hadakat némít el a föld széléig, ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el tűzben.

.....

.....

.....

Milyen két területen érvényesült Isten fenntartó, féken tartó munkája mindeddig?

Csak az örökkévalóságban tudjuk meg, hogy mi mindent tett Isten értünk, s mi lett volna akkor, ha Ő nem fékezi, nem ellensúlyozza a bűn okozta következményeket gondviselő, fenntartó munkájával. Sátán nem tud úrrá lenni az általa elindított pusztító folyamatokon. Csak rombolni tud, az elszabadult gonosz következményeket viszont már nem képes megfékezni.

3

Hogyan szemlélte látomásában János apostol azt a féken tartó munkát, amelyet Isten a vég idején valósít meg a Földön, amikor erre minden korábbi időszaknál nagyobb szükség van?

Jel 7,1–3 | Ezek után láttam négy angyalt állni a föld négy szegletén, a föld négy szelét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára. Láttam más angyalt feljönni napkelet felől, akinek kezében volt az élő Istennek pecsétje, aki nagy szóval kiáltott a négy angyalnak, akiknek adatott, hogy

ártsanak a földnek és a tengernek, ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem peccételjük Istenünk szolgáit homlokukon.

.....

.....

.....

Közvetlenül „ártnak” az angyalok, vagy pedig azáltal „ártnak”, hogy szabadon engedik a szeleket?

(A Károlyi-fordítású Biblia egyes kiadásában sajtóhiba következtében olvashatjuk azt, hogy a négy angyal „a föld négy szélét” tartja. A négy égtáj felől fújni akaró szelekről van szó.)

A szél a háborús veszedelem és pusztítás szimbóluma a Szentírásban: Jer 25,32. Lásd még: Dn 7,2–3.16–17; Jer 49,35–37; Jer 51,2.11; Ezék 7,2.12.14–17.19. A vég idején olyan veszedelmes szelek készülnek fújni a Földön, amelyek „a földet, a tengert és az élő fákat” is veszélyeztetik. A bűn annyira megsokasodik az emberi történelem végidejében, hogy totális összeomlás fenyeget, az embervilág és az élővilág is végveszélybe kerül... Végül olyan „nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig. Ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen ember sem menekülhetne meg” – jelentette ki Jézus (Mt 24,21–22). Ezt tartják vissza az angyalok.

Milyen felbecsülhetetlen kegyelem a szelek visszatartása! Emberek tömegei nincsenek tudatában annak, hogy isteni kegyelem biztosít még számukra életet és lehetőséget, hogy felkészüljenek a végső válságra. S vajon azok, akik tudatában vannak, megbecsülik-e az Isten által biztosított haladék minden percét?

Megteszik-e mindazt, amit tenniük kell önmaguk felkészülése és mások felkészítése érdekében?

„Az ítélet vihara készen van, de Isten angyalai visszatartják. (...) Így szól Isten Igéje: *»E bűn olyan lesz néktek, mint a leesen-dő falhasadék, amely már kiáll a magas köfalon.«* (Ésa 30,13) Ott állsz a falhasadék alatt, mely akármelyik pillanatban leszakadhat. Csak egy kézmozdulat, és lezuhan az egész. Így áll (...) készen a harag napja.” (Szikszai Béni: *Maran Atha!*, Bethánia Kiadás, 1948)

„Az az időszak, amely alatt a szelek visszatartatnak, a dolog természeténél fogva nem lehet a teljes béke időszaka. Ez nem felelne meg a próféciónak, mert a szelek visszatartása csak olyan háttéren érvényesülhet, ahol jellemzőek a háborgások, tömegek izgalma és mozgolódása, haragja, a nemzetek közötti féltékenység, és ahol időnként ki is törnek a viszályok, mint ahogyan a készülődő záporosó hirtelen lezúdul a felhőkből – amelyek addig visszatartották – és tomboló vihart okoz. Ezeket a kitöréseket azonban váratlanul leállítja valami. Aki a prófeciák fényében szemléli az eseményeket, annak nyilvánvalóvá válik ilyenkor, hogy a Mindenható rátette féken tartó kezét a viszály és a háború elemeire, indulataira, amelyek a felszínre törtek. Hirtelen új, előre nem látott bonyodalmak támadnak, amelyek látzólag megoldhatatlan zűrzavarba döntik a világot, azonnali és végzetes háború kitörésének veszélye fenyeget, de ekkor hirtelen – megmagyarázhatatlanul – minden elül, és ismét csend lesz.” (Uriah Smith: *The Prophecies of Daniel and the Revelation/Dániel és Jelenések könyve próféciai*, 463–464. o.)

4

Milyen kapcsolatot fedezhetünk fel a „föld négy szelét” féken tartó angyalok munkája, valamint az „ég négy szelének” nevezett angyalok munkája között?

Zak 6,1–8 | Megfordultam, felemeltem szemeimet, és láttam: ímé négy szekér jön ki két hegy közül, és azok a hegyek érchegek voltak. Az első szekérben veres lovak, a második szekérben fekete lovak, a harmadik szekérben fehér lovak, a negyedik szekérben pedig erős, tarka lovak voltak. Megszólaltam, és mondtam az angyalnak, aki beszélt velem: Mik ezek, Uram? Az angyal felelt, és mondta nekem: Ezek az ég négy szele, jönnek az egész föld Ura mellett való szolgálatukból. Amelyben a fekete lovak vannak, észak földjére mennek, a fehérek mennek utánuk, a tarkák pedig a dél földjére mennek, az erősek is mennek, és óhajtják eljárni a földet. Mondta nekik: Menjetek, járjátok be a földet! És azok bejárták a földet. Majd hívott engem, beszélt velem, mondván: Lásd, az észak földjére menők lecsendesítették lelkemet észak földjén.

Zsid 1,7 | [Isten] szelekké teszi az ő angyalait, tűz lángjává „az ő szolgálait.

.....

.....

.....

Mibe engedett bepillantást Isten Zakariás prófétának látomásában jelképes ábrázolással? Milyen módon tartja Isten ellenőrzése alatt a földön folyó eseményeket?

Károlyi Gáspár figyelemre méltó megjegyzést fűz Zak 6,1–8-hoz a *Vizsolyi Biblia* lapszéli jegyzetében: „...Istennek vannak szolgálói minden Ő dolgainak és tanácsainak elvégzésére! Az Istennek angyalai azok, akik az ég négy részéről az Isten elébe állva az ő parancsolatjának megszerzésére kimennek. (...)

Az angyalok egyik része Babilonba megyen, hogy a zsidókra viseljen gondot, akik még ott vannak. Az egyik része megyen Júdeába, hogy a hazajött zsidókról viseljen gondot. Az Istennek az angyalok által való gondviselését írja le a Júda országáról, mely szolgálatot az angyalok maguk kívánnák.”

Az utóbbi megjegyzést, hogy az angyalok „*maguk kívánják*” végezni szolgálatukat az emberek javára, Zak 6,7-nek ehhez a részletéhez kapcsolja Károlyi: „Az erősek is mennek, és óhajtják bejárni a földet.” Ez a megfogalmazás arra utal, hogy az angyalok szolgálatkészen – a megváltási terv céljaival egyetértve, az elveszett emberekkel együtt érezve – végzik munkájukat az ember javára a történelem kulisszái mögött.

Érdekes gondolatot tartalmaz az ezután következő 8. vers is, amely a jelenleg használatos Károlyi-fordítású Bibliában, a revideált szöveg szerint így hangzik: „*Majd hívott engem, és beszélt velem, mondván: Lásd! Az észak földjére menők lecsendesítették lelkemet északnak földjén.*” Ugyanez a Biblia-vers a *Vizsolyi Bibliában*, Károlyi Gáspár eredeti fordításában így hangzik: „*Szóla énvelem, mondván: Lássad te, akik kimennek észak földjére, az én haragomat megcsendesíték az északnak földén.*” Az eredeti héber szövegben a *ruach* szó szerepel ebben az igeversben, amelynek jelentése: 'lehelet, szél, lélek'. Így is lehetne tehát fordítani ezt a verset: „*Az észak földjére menők lecsendesítették szeleket észak földjén.*” Károlyi tudta, hogy a *szél* szó a Biblia számos helyén pusztító veszedelmet jelent szimbolikusan, ami adott esetben Isten haragjaként, az ő büntető fenyítékeként bocsáttatik rá egy-egy népre, Isten saját népére is. Bizonyára ezért fordította a *ruach* szót ebben a versben úgy, hogy az észak földjére menő angyalok lecsendesítették ott az Úr haragját.

Mi lehet tehát e Biblia-vers tényleges értelme? Azért érdekelhet ez bennünket, mert a gondolat nagyon emlékeztet Jelenések

könyve 7. fejezetének első három versére, ahol Isten angyalai féken tartják a pusztító szeleket. Isten angyalai lecsendesítették észak földjén azt a szelet, amely a babilóniaiak támadó hadjárataik által Júda földjét és népét sújtotta. Ez vigasztalás volt a Babilóniából hazatért foglyoknak, hogy nyugodtan építsék a templomot, rendezkedjenek be egykori otthonukban, mert észak felől – ahol most már a perzsák foglalták el a babilóniak helyét – nem várható újabb veszedelem, mivel Isten angyalai békét és nyugalmat teremtettek ott.

Isten angyalainak munkájához tartozik tehát, hogy a pusztító történelmi erőket szimbolizáló szeleket lecsendesítsék, avagy féken tartsák. Kézenfekvőnek látszik a következtetés, hogy Istennek azok a szolgálói, akikről Zakariás próféta mint „*az ég négy szeléről*” szól, azok az angyalok vagy angyalfejedelmek, akiknek különleges megbízatásuk a négy égtáj felől fújó szelek, vagyis a földi háborús veszedelmek ellenőrzése, ezek mérséklése vagy szabadon engedése. Úgy tűnik tehát, hogy „*a föld négy szelének*” ellenőrzésére szolgál „*az ég négy szele*”. Zakariás könyvében lovas szekerek vagy fogatok jelképezik az ég négy szelét. Bizonyára nem csupán egy-egy angyal végzi ezt a szolgálatot, hanem valószínűleg angyalok meghatározott csapatai, egy-egy angyalfejedelem vezérlete alatt. A Biblia iratai egybehangzóan „*hatalmas erejű*” lényeknek mondják Isten angyalait, akik teljesítik „*az Ő rendelkezésének szavát*” (Zsolt 103,19–20). Számos esetben olvashatunk arról is, hogy Isten angyalai befolyásolják – bibliai kifejezéssel élve, „*elforgatják*” – a történelem eseményeit (2Kir 19,35; Dn 10,20; 11,1 stb.).

„Dicső lények százmilliói állnak készen, hogy Isten szavának irányítása alatt keresztülhúzzák a gonosz hatalmak és gonosz emberek akaratát, s jót hozzanak Isten hűségesei

számára. (...) A közelgő események forгатókönyve Isten kezében van. A menny Fensége kezében tartja a nemzetek sorsát és egyházának gondjait is.” (Ellen G. White: *Selected Messages/Válogatott bizonyágtételek*, II. köt., 402–403. o.)

5

Azonos mértékben fogják-e vissza az angyalok a szeleket, amint egyre jobban közeledünk a vég idejéhez?

Ezék 9,3; 11,22–23 | Izráel Istenének dicsősége elvonult (...) a ház (a templom) küszöbéhez (...) fölemelték szárnyaikat a Kerubok – a kerekék mellettük, Izráel Istenének dicsősége rajtuk felül –, és felszállt az Úr dicsősége a város közepéből. A hegyre állt, mely a várostól keletre van.

.....

.....

.....

Hogyan látta Ezékiel próféta látomásában: egyszerre hagyta el Isten dicsősége, jelenléte Jeruzsálemet, a város babilóniaiak általi történt elpusztítása (i. e. 586) előtt, vagy pedig fokozatosan?

A babiloni fogság idején élt Ezékiel próféta úgy látta, hogy Isten jelenléte távozott a templomból, sőt Jeruzsálemből is távozni készült. Júda népe megátalkodottan vétkezett, de Isten vonakodva vont vissza oltalmazó jelenlétét azoktól, akikkel valaha szövetséget kötött. Elérkezik azonban az a pont, amikor a megkeményedett, megsokasodott bűn miatt Isten nem védelmezhet tovább. Ez történik a vég idején is:

„Sátán az elemek által is tevékenykedik, hogy a készületlen lelkeket bearathassa. Tanulmányozta a természet laboratóriumának titkait, és minden erejét felhasználja, hogy – amennyire Isten megengedi – az elemeket uralja. Amikor Isten megengedte, hogy Jóbot megtámadhassa, milyen gyorsan elpusztította nyájait, szolgálait, házait és gyermekeit. Egyik csapás a másikat követte, szinte pillanatok alatt. Isten az, aki oltalmazza teremtményeit, és veszi körül őket védelemmel a pusztító hatalmával szemben. Azonban a keresztény világ megveti törvényét, az Úr pedig igazságosan cselekszik, amikor megteszi azt, amit kijelent, visszavonja áldásait a Földről, elvonja oltalmazó gondviselését azoktól, akik törvénye ellen láznak, sőt még másokat is erre tanítanak és kényszerítenek. Sátán uralkodik mindazok felett, akiket Isten különlegesen nem védelmez. Egyeseknek jólétet és boldogságot nyújt azért, hogy saját terveit előmozdítsa, másokat bajba kerget és elhiteti velük, hogy Isten sújtja őket.

Az embereknek „nagy Orvosként” jelenik meg, aki minden bajukat meggyógyítja, ugyanakkor betegségeket és katasztrófát zúdít rájuk, annyira, hogy a népes városok rommá és pusztasággá válnak. Ma is serényen dolgozik bal eseteknél és szerencsétlenségeknél szárazon és vízen, nagy tüzek, tornádók, rettenetes jégesők, hóviharak, árvizek, ciklonok tengerárok és földrengések közepette mindenütt, ezer alakban gyakorolja hatalmát. Elsöpri a beérő termést, melynek következménye éhínség és nyomor. A levegőt halálos ragállyal rongja meg, amelytől szintén ezrek pusztulnak el. Ezek a csapások mind gyakoribbá és egyre rombolóbbá válnak, pusztulás ér embert és állatot egyaránt... Ezután a nagy csaló elhiteti az emberekkel, hogy azok

okozzák e bajokat, akik Istent szolgálják.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A közelgő küzdelem c. feje.)

Sátán azért fokozza a válságot, mert ezáltal készíteni akarja az embereket a jelenlegi társadalmak radikális átalakítására, a fenevad képe felállítására. Másrészt pedig Isten választottait akarja okolni a katasztrófák és tragédiák szaporodása miatt. Isten nem háríthatja el teljesen az emberi bűn következményeit. Az embereknek *„enniük kell útjaik gyümölcséből”*, nemcsak az igazságszolgáltatás miatt, hanem azért is, hogy egyesek még felébredjenek, keressék Istent és igazságát. Amint a bűn növekszik, Isten Lelke és angyalai mindinkább visszavonulnak a Földről. Pontosabban, magukra hagyják a hitetleneket és a közömbösöket, megkettőzik viszont az oltalmat Isten hívő népe maradéka körül.

„Isten templomára, az egyházra mérték Isten haragjának első csapásait. (...) Az Úr nem sietve vonja vissza jelenlétét azoktól, akiket nagy világossággal áldott meg, de eltávoztak Tőle és tévelygésbe vezettek másokat is.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 211–212. o.)

6 *Meddig tartják vissza az angyalok a szeleket? Milyen kapcsolatot fedezhetünk fel az alábbi igék és a szelek visszatar-tása között?*

Lk 21,9 | Mikor hallotok háborúkról és zendülésekről, ne esetek félelembe, mert ezeknek meg kell lenni előbb, nem jön azonban mindjárt a vég.

Mt 24,6 | Hallanotok kell majd háborúkról, háborúk híreiről, meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük. De ez még nem itt a vég.

Mt 24,14 | Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.

Mk 4,29 | Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt rá, mert az aratás elérkezett.

.....
.....
.....

┆ *Mit jelképez a gabona beérése az aratásra (vö. Mt 3,12)?*

Nem azért nincs még itt a világ vége, mert a gonoszság még nem eléggé érett. A bűn és a gonoszság teljes eláradását már csak Isten angyalai tartják vissza. Mihelyt visszavonulnak, azonnal drámai változások következnek. Rögtön látni fogjuk, mint jut teljességre a Föld lakóinak gonoszsága a legrövidebb idő alatt. Isten a gabona beérésére vár. Emberi eszközökre vár, hogy általuk bevégezhesse az utolsó nagy evangéliumhirdetés munkáját a Földön. Ezért és eddig tartják vissza Isten angyalai a szeleket.

A mennyei erők munkája, 2. – Az elpecsételés

1

Milyen célból, meddig „tartják vissza a szeleket” Isten angyalai? Milyen előképek világítják meg a végidőben történő elpecsételés célját és eredményét?

Jel 7,2–3; vö. **Dn 6,20** | Láttam más angyalt feljönni napkelet felől, akinek kezében volt az élő Isten pecsétje. Nagy szóval kiáltott a négy angyalnak, akinek adatott, hogy ártsen a földnek és a tengernek, ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait az ő homlokukon!

2Móz 12,12–13 | Átmegek Egyiptom földjén ezen éjszakán, és megölök minden elsőszülöttet (...) az embertől kezdve a baromig. Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok – én, az Úr. A vér jelül lesz néktek a házakon, amelyekben lesztek, meglátom a vért, és elmegek mellettetek. Nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre, mikor megverem Egyiptom földét.

Ezék 9,3–6 | ...kiáltott a gyolcsba öltözött férfiúnak, akinek derekán íróeszköz volt, és mondta az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepén. És amazoknak mondta az én hallásomra: Menjetek át a városon őutána, és vágjátok! Ne kedvezen szemetek, ne szánakozzatok: vént,

ifjat, szüzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek. Az én templomomon kezdjétek el! Elkezdtek azért a vén férfiakon, akik a ház előtt voltak.

.....

.....

.....

.....

Amikor Isten kegyelemmel elegyítetlen haragja árad ki, bűnhődhet-e együtt a bűnös és az igaz? Mit mutat egybehangzóan a három igeszakasz?

Figyelemre méltó, hogy az élő Isten pecsétjét, illetve üzenetét hozza az angyal, és „*Istenünk szolgálóiról*” beszél. Ezek a kifejezések közelebbi körülírás nélkül, önmagukban is érzékeltetik, hogy Isten – bár nagyon sokszor csak „*figyel és hallgat*” (Mal 3,16), azaz láthatóan nem avatkozik bele a földi eseményekbe – élő és gondviselő Isten, aki „*székhelyéről lenéz a föld minden lakosára. (...) Szemmel tartja az Őt félőket, kegyelmében bizókat*” (Zsolt 33,14.18–19). Az élő Isten pecsétjét azok nyerik el, akik Istent élő Istenként tisztelik, „*szüntelen szolgálnak Néki*”, mint egykor Dániel (Dn 6,20). Jézus igaz tanítványai és Isten angyalai között láthatatlan, de szoros összeköttetés létezik.

Az idézett igeszakaszokból egyértelműen kitűnik, hogy a megkülönböztető jegy teljes védettséget jelent az isteni igazságszolgáltatás idején. „*Azokhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek!*” – hangzott az utasítás. A próféta megrendítően élte át látomásában, hogy őt kikerülte a veszedelem – annak bizonyóságaként,

hogy elnyerte Isten pecsétjét –, miközben körülötte hullottak az emberek (Ezék 9,8). Megrendítő volt felkiáltására Isten felelete is, amely ösztönösen tört fel lelkéből (9–10. vers).

„Krisztus alázas követői kitűnnek a világból lelkük gyötrelme által, amely sírásban, bánkódásokban, feddésben és figyelmeztetésekben nyilvánul meg. Míg mások leplezni próbálják a gonoszsgot, és kifogásokat találnak az uralkodó gazságokra, azok, akik szívükön viselik Isten becsületét és szeretik az embereket, nem maradnak csöndben, hogy bárki tetszését is elnyerjék. Az igaztalanok szentségtelen cselekedetei és szavai napról napra gyöttrik igaz lelküket. Képtelenek gátat vetni a bűnök árjának, ezért telve vannak szomorúsággal és aggodalommal.

Akik nem bánkódnak sem a maguk lelki tisztátalansága, sem mások bűnei miatt, azok nem nyerik el Isten pecsétjét. (...) Béke és biztonság e férfiak jelszava, akik többé nem emelik föl hangjukat, mint harsonát, hogy rámutassanak Isten népe vétkeire, Jákob háza bűneire.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 210–211. o.)

2

Milyen mértékű védelmet biztosít a pecsét más igei kijelentések szerint is?

Zsolt 91,7–12 | Elesnek mellőled ezren, jobb kezed felől tízezeren, és hozzád nem is közelít. Bizony szemeiddel nézed és meglátod a gonoszok megbüntetését! Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam, és a Felségest választottad a te hajlékoddá. Nem illet téged a veszedelem, csapás nem közelget sátorodhoz, mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged

minden utadban. Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.

Ésa 4,4–5 | Akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé, gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét éjjel, mert ez egész dicsőségen oltalma lesz. Sátor lesz árnyékul nappal a hőség ellen, oltalom és rejtek szélvész és eső elől.

Mal 3,17–18 | Azon a napon – azt mondja a Seregek Ura –, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek, és kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. Akkor megtértek, és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, Isten szolgája között és a között, aki nem szolgálja őt.

.....

.....

.....

Hogyan tudja Isten sértetlenül megőrizni kiválasztottait bármilyen hatalmas kataklizma közepette is? A 91. zsoltár az angyalok munkájával hozza összefüggésbe ezt a különleges isteni gondviselést. Mi a magyarázata annak, hogy a történelem nagyobb részében Isten nem védelmezi meg ily módon népét az üldözésektől és bántalmaktól, más esetekben viszont megmutatja, hogy bármilyen körülmények között teljes sértetlenséget tud biztosítani nekik? Isten megengedi, hogy követői szenvedjenek az igazságért, amikor ez megtisztulásukat, jellemfejlődésüket és a gonoszság feletti erkölcsi győzelmet szolgálja, amikor tanúbizonysággul szolgál másoknak is, hogy megnyissa szemüket és megtérésre vezesse őket. Amikor azonban a beérett gonoszság miatt Isten érvényesíti igazságszolgáltatását, akkor már

nem teremhetne gyümölcsöt az ilyen áldozat, mivel végleges, megkeményedett álláspontokról van szó. Ha elérkezett Isten igazságszolgáltatásának napja, Ő a színtiszta igazságot érvényesíti, nemcsak a gonoszokkal szemben, hanem követői javára is.

„A 91. zsoltár csodálatosan írja le az Úr eljövetelét, abból a célból, hogy a gonoszok gonoszságának véget vessen, és szeretetéről, oltalmazó gondoskodásáról biztosítsa azokat, akik Őt választották Megváltójuknak. (...) Amikor Isten ítélete kegyelemmel elegyítetlenül hull a Földre, amikor az Úr elrejtí az Őt szeretőket, a parancsolatainak engedelmeskedőket, milyen irigylésre méltónak tűnik majd a gonoszok előtt azok helyzete, akik a Felséges rejtekében lakoznak!” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 70. o.)

3

Mi a pecsét?

Jel 14,1 | Láttam, íme egy Bárány állt a Sion hegyén, és övele száznegyvennégyezren, akiknek homlokukra volt írva az ő Atyjuk neve.

Eféz 4,30 | Meg ne szomorítsátok az Isten Szentlelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltság napjára.

.....

.....

.....

Miből következtethetünk arra, hogy Jel 14,1-ben is az elpecsételtekről van szó (vö. Jel 7,4)?

„Isten népét nem látható jellel pecsételik el homlokukon. A jel az igazságban való olyan mértékű megállapodottságot jelent – értelmileg és lelkileg –, hogy nem lehet őket megingatni.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 96. o.)

A megkülönböztető jegyet egyrészt az Isten népéhez tartozók veszik magukra hitbéli cselekedetként, Istenhez való ragaszkodásuk jeleként. Másrészt Isten jelöli meg – nyilván emberi szem előtt láthatatlan jellel – ezek közül azokat, akiket valóban a tulajdonának ismerhet el, akik nemcsak külsőleg veszik magukra a hitbéli jelet, hanem értelmükben, szívükben, lelkiismeretükben is hordozzák Isten pecsétjét.

Mi az a hitbéli cselekedet, amellyel a Krisztust követők felveszik magukra a megkülönböztető jelet a végső válság küszöbén? Jelentősége van, hogy az élő Isten pecsétje volt annak az angyalnak a kezében, aki Isten utasítását közvetítette a föld négy szelét tartó angyaloknak. E jelnek olyasvalaminek kell lennie, amelynek a felvételével Krisztus követői tanúsítják azt, hogy ők az élő Istent imádják, nem pedig valamely bálványistent, nem emberalkotta vallásosságot követnek.

A pecsét mindenkor önmegjelölés, tartalmazza a pecsét tulajdonosának a nevét. Az Ige mondja is, hogy Isten neve lesz ott az elpecsételtek homlokán (Jel 14,1). Egybecseng ezzel az a kijelentés, mely szerint felhívás hangzik közvetlenül Jézus megjelenése előtt: „*Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája! Imádjátok azt, aki teremtette az eget és a Földet, a tengert és a vizek forrásait!*” (6–7 vers) További a felhívás erőteljesen óv „*a fenevad és képmása imádásától*”, azaz attól a magatartástól, hogy az ember álisteneket, önmaguknak tiszteletet igénylő hamis isteneket tiszteljen a Teremtő helyett. Szembetűnő, hogy az első angyal üzenete szó szerint idéz

a Tízparancsolat negyedik parancsolatának szövegéből. Ugyanerről a parancsolatról a következőket olvashatjuk Ezékiel próféta könyvében: „*Adtam nékik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és közöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Ur, az ő megszentelőjük.*” (20,12)

A szombatünneplés – a Tízparancsolat negyedik parancsolatának az isteni rendelés szerinti megtartása – az ószövetségi időkben is hitvallás volt az egyetlen, élő, teremtő Isten tisztelete mellett, amely ezzel együtt kifejezte a pogány álistenek elutasítását. A vég idejére annyira kisebbségbe kerül a valódi – élő, teremtő Istent tisztelő – kereszténység, annyira körülveszi egyfajta újpogányság (2Pt 3,3), álkereszténység, hogy szükség lesz olyan jelre, amely megkülönbözteti őket.

„A történelem ismétlődik. Mi is bálványimádó korban élünk, éppúgy, mint egykor Illés. Most nincsenek látható szentélyek, bálványokon sem pihen meg a szemünk. Mégis ezek követik e világ isteneit – a gazdagságot, a dicsőséget, az élvezeteket és a tetszetős meséket, amelyek nem tiltják azt, hogy az ember bűnös szíve hajlamait kövesse. Tömegeknek van téves fogalmuk Istenről és tulajdonságairól. Éppúgy téves Istent szolgálnak, mint egykor a Baál imádói. (...) Emberi elméleteket dicsőítenek, amelyeket Isten és törvénye helyére tesznek. (...) Azt a hitet, amely Pált, Pétert és Jánost áthatotta, idejétmúltnak, titokzatosnak, modern gondolkodású emberek számára elfogadhatatlannak tartják...” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 177., 182. o.)

Isten azért élő Isten – az Ó- és Újszövetség egybehangzó kijelentése szerint –, mert Ő a teremtő. Élő, teremtő Isten voltá-

nak legfőbb emlékműve a Tízparancsolat IV. parancsolata. Ebben van a törvényadó Isten megnevezése, akitől az egész Tízparancsolat származik. Az I–III. parancsolatban is csupán ezzel a megjelöléssel szerepel Isten neve: „*a te Istened*”. A IV. parancsolat viszont kimondja, hogy az az Isten szól így, aki „*teremtette az eget, a Földet, a tengert és mindent, ami azokban van*”. Jogosan következtetünk tehát arra, hogy Jézus visszajövetele előtt – amikor a kereszténység ismét keveredik a bálványimádás modern formáival – a szombatünneplés lesz az élő, igaz Isten imádásának, szava, kinyilatkoztatása kizárólagos tiszteletének a pecsétje.

„Mi az élő Isten pecsétje, amelyet népének homlokára helyeznek? Olyan jel ez, melyet az angyalok látnak, de ember nem tud elolvasni, mert a pusztító angyaloknak kell észrevenniük a megváltás e jelét.” (Ellen G. White, 126. levél, 1898)

Milyen kijelentéseket olvashatunk a Szentírásban az elpecsételtek jelleméről?

4

Ésa 4,2 | Lesz, hogy aki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, mindenki, aki Jeruzsálemben az élők közé beíratott.

Jel 14,1 (vö. 7,4); **14,4–5** | Láttam, íme egy Bárány állt a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezren, akiknek homlokukra volt írva az ő Atyjuk neve.

(...) Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és

a Báránynak zsengeiül. Szájukban nem találtatott álnokság, mert Isten királyi széke előtt feddhetetlenek.

A megszentelődés milyen fokára utalnak a fenti igékben foglalt kifejezések? Hogyan vélekedünk saját jellemünkről, megüti-e a jelen pillanatban ezt a mértéket? Milyen következtetést vonjunk le ebből?

„Nem mindenkit pecsételnek el, aki szombatünneplőnek vallja magát. Még azok között is, akik másokat tanítanak az igazságra, sokan akadnak, akik nem nyerik el homlokukra Isten pecsétjét. Övék volt a világhíresség, ismerték Mesterük akarátát, értették hitük minden pontját, de tetteik nem álltak összhangban hitükkel.” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyágtételek*, II. köt., 66–67. o.)

„Amint a viasz felveszi a pecsét lenyomatát, úgy kell a léleknek felvennie Isten Lelkének lenyomatát, és ezáltal megtartania szívében Krisztus képmását.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1911. július 18.)

„Akik annyira jártasak voltak a jövendölésekben és az isteni bölcsesség kincsházában, azoknak a tettek mezejére kellett volna vinniük hitüket. (...) Egyikünk sem nyeri el Isten pecsétjét, amíg jellemünkön akár egyetlen hiba vagy folt éktelenkedik. Szükséges jellemhibáink kiküszöbölése, hogy lelkünk diplomája tisztán álljon, minden csúfságtól mentesen. (...)

Még azok között is, akik másokat tanítanak az igazságra, sokan lesznek, akik nem nyerik el homlokukra Isten

pecsétjét. Övék volt a világosság, ismerték mesterük akaratát, értették hitük minden pontját, tetteik mégsem álltak összhangban hitükkel.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 214., 216. o.)

„Jelenések könyve 14,4–5 részletes jellemzését ad az elpecsételtekről:

Az első jellemvonás: *»Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat: mert szüzek«*... Az asszony a Bibliában mindig az egyház jelképe, Jeremiás, Hóseás könyvétől Jelenések könyvéig (12,1–3;17,1–6). A *»parázna asszony«*, akivel *»megfertőztetheti«* magát az ember, a Krisztus nevét viselő, de öhozá hűtlen egyház szimbóluma. A végidő igaz keresztényeit tehát mindenekelőtt az jellemzi, hogy a hamis egyházakkal, ezek hamis tanításaival nem tartanak kapcsolatot, elkülönülnek tőlük.

A második jellemvonás: *»Követik a Bárányt, valahová megy.«* Jézust követni csak a tiszta evangéliummal való folytonos táplálkozás által lehet. (...) Követjük-e Jézust akkor is, ha ez nehézségekkel, önfeláldozással jár? (...) Ne bízzuk el magunkat, mintha mi már készen lennénk erre! A prófécia szerint a végidőben élő tanítványok hűségesek maradnak. Árulás, tagadás, széthúzás nem jellemzi majd őket. Bárhová vezeti őket Mesterük, készséggel követik őt.

A harmadik jellemvonás: *»Ezek áron vétettek meg az emberek közül.«* Jelenések könyve itt azt hangsúlyozza, hogy ezek a tanítványok megértették és megbecsülték szabadulásuk árát, Krisztus áldozatát. Azért *»követik Jézust, valahová megy«*, mert folytonos és kimondhatatlan hála él szívükben iránta. (...) Életükben valóságos tapasztalattá lesz ez az Ige: *»Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.«* (Fil 4,13)

A negyedik jellemvonás: »*Szájukban nem találtatott álnokság.*« Ezt a minősítést kizárólag Jézus Krisztusra (Ésa 53,9; 1Pt 2,22) és a végidők hívőire (Sof 3,13) alkalmazza a Szentírás. (...) Szívünk gondolatait és szándékait beszédünk fejezi ki vagy leplezi le. Jézus beszéde azért volt tökéletes, hatalmán azért álméltkodtak (Jn 7. fej.), mert beszéde által a szeretet mindenekfelett való hatalma érezte hatását. (...) A mi szavaink sajnos nem hordoznak ilyen megmentő erőt, magatartásunkból nem árad ilyen kedvesség és együttérzés. (...) E prófécia figyelmeztet és buzdít: Kérjük Istent, változtassa meg szívünk állapotát, hogy valóban az Ő Fiához hasonlóak legyünk beszédünkben is.

Az ötödik jellemvonás: »*Isten királyi széke előtt feddhetetlenség.*« A bűntől való teljes megtisztulás boldog állapota ez, ekkor Sátánnak »nincs már bennük semmije«. Ragaszkodásuk Teremtőjükhöz nemcsak ideig való, hanem állandó és megbont-hatatlan. Adja Isten, hogy megértsük, amit tenni akar velünk üdvösségünk érdekében!» (Reisinger János: Öt meghatározás a végidő hívőiről, *Az Idők Jelei*, 1991, 2–3. o.)

5

Milyen kapcsolat van a vizsgálati ítélet és az elpecsételés között?

Mt 24,40–42 | Akkor ketten lesznek a mezőn, az egyik elfogadtatik, a másik elvettetik.¹ Két asszony örül a malomban, az egyik elfogadtatik, a másik elvettetik. Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti Uratok!

1 Pontosított fordítás szerint. Erre a kijelentésre alapozzák a titkos elragadtatás tanítását különböző, főként újprotestáns közösségek. A görög szöveg téves értelmezésével, mivelhogy a vizsgálati ítéletről szóló igei tanítás ismeretlen számukra. Az eredeti szöveg egyértelműen a vizsgálati ítélet döntésére utal.

.....
.....
.....

Milyen döntésre utal Jézus fenti kijelentése, amely valóságosan megtörténik, de amelyről embereknek nem lesz azonnal tudomásuk itt a földön?

Nyilvánvaló, hogy Isten csak azokat ismeri el a maga tulajdonának, akiket a vizsgálati ítélet során felmentő ítéletben részesít. Az élők feletti vizsgálati ítélet lezárulása kétségtelenül egybeesik az elpecsételéssel. Hatalmas lelki érdekek fordulnak meg tehát azon, hogy vajon elnyerjük-e Isten pecsétjét:

– Ettől függ, hogy egész hívó életünknek volt-e értelme és eredménye, mert kiderül, hogy Isten elismer-e minket követőjének és tulajdonának.

– Ezen múlik az örök életünk, az, hogy részesedünk-e a megváltottak örökkévaló örökségében, vagy sem.

– Ezen múlik, hogy a hét utolsó csapás idején, amikor olyan nyomorúságos idő lesz, amilyen még nem volt, Isten oltalma alatt állunk-e majd, vagy kiszolgáltatottak leszünk a borzalmas csapásoknak, a hitetlen és bűnös tömegekkel együtt.

Mennyire meg kell tehát szívlelnünk az alábbi felhívást:

„Most kell szeplőtlenül megtartanunk magunkat és gyermekeinket a világtól. Most kell megmosnunk és megfehéritenünk ruhánkat a Bárány vérében. Most kell felülkerekednünk büszkeségünkön, szenvedélyeinken és lelki restségünkön. Most kell felébrednünk, és elszánt igyekezettel kiegyensúlyozottá tenni jellemünket. »Ma, ha az ő

szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket.» (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 215–216. o.)

„Mind az igazak, mind a bűnösök még élnek ekkor halandó életüket a földön. Az emberek ültetnek és építenek, esznek és isznak, mit sem tudva arról, hogy a mennyei templomban elhangzott a végső, megmásíthatatlan döntés. Az özönvíz előtt, amikor Noé belépett a bárkába, Isten bezárta a bárka ajtaját, a gonoszok pedig kívül maradtak. Az utóbbiak – nem tudva, hogy végezetük megpecsételődött – még hét napon át élték nemtörődöm, élvezetszerető életüket, és kinevették a közelgő ítéletre figyelmeztető intéseket. »Akképpen lesz – mondja a Megváltó – az ember Fiának eljövetele is.« (Mt 24,39) Csendben, észrevétlenül, mint a tolvaj, jön el a döntő óra, amelyben minden ember sorsa megpecsételődik, és Isten végleg visszavonja kegyelmét a bűnöstől.» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A vizsgálati ítélet c. fej.)

6

Mit mond az Írás az elpecsételtek számáról?

Jel 7,4.9 | Hallottam az elpecsételtek számát: száznegyvennégyezer Izráel fiainak minden nemzetségéből elpecsételve. (...) Azután láttam, ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből, ágazatból, népből és nyelvből a királyi szék előtt és a Bárány előtt állt, fehér ruhákba öltözve, kezükben pálmaágak.

.....

Mely közösségek vagy csoportok vallják azt, hogy a száznegyvennégyezres szám szó szerint értendő? Milyen következtetést kellene levonnunk a misszióra vonatkozóan, amennyiben szó szerint ennyi lenne a megmenthető emberek száma Jézus eljövetelkor az egész világon?

A szeleket visszatartó angyalok „parancsnoka” lehet az az angyal, aki jelentést tesz Istennek az elpecsételtek számáról. Az Ezékiel könyvében található, történelmi előképül szolgáló elpecsételésnél is hasonló jelentés hangzott el (9,11).

Az elpecsételtek számáról elhangzó jelentés azt mutatja, hogy a végső isteni üzenethirdetés hiánytalanul egybegyűjti, megkülönbözteti és elkülöníti a kinyilatkoztatott Igéhez ragaszkodó hívőket. A 144 000 nyilvánvalóan jelképes szám, amely az elpecsételtek teljes számban való egybegyűjtésére utal. Azon az általános érvényű megállapításon túl, hogy Jelenések könyve véges-végig jelképes nyelvezetű, s éppen ezért nem lehet szó szerintinek tekinteni ezt a számadatot, két további, alapvető okból is nyilvánvaló, hogy szimbolikus számról van szó:

1. A Szentírásban a 12 a teljesség száma az egyházra vonatkozóan, mivel az ószövetségi egyházat képviselő Izraelnek – Jákob tizenkét fia nyomán – tizenkét törzse volt, és Jézus is tizenkét apostolt hívott el, hogy az újszövetségi egyház „alapkövévé” legyenek (Lk 6,13; Eféz 2,20). Ennek megfelelően tizenkét csillagból való korona ékesíti a hívő egyházat jelképező asszony fejét Jelenések könyvében (12,1), tizenkét kapuja van az újjáteremtett Földre alászálló új Jeruzsálemnek is, kőfalának pedig tizenkét alapja (Jel 21,10–21).

A 144-es szám – mint a 12x12 végösszege – szintén szerepel az új Jeruzsálem leírásánál: a város kőfala 144 sing magas (Jel 21,17).

2. Ha a számmeghatározást szó szerint vennénk, akkor kötelesek lennénk szó szerint venni az ígevers második részét is, mely szerint a 144 000 elpecsételt „*Izráel fiainak minden nemzetségéből*” való. A test szerinti Izráel, a zsidó nép üdvtörténeti szerepe azonban Jézus megöletése, majd az apostoli bizonyítétevés visszautasítása nyomán visszavonhatatlanul, végérvényesen megszűnt (Dn 9,24–27; Mt 23,38; 27,50–51; vö. Rm 11,23; Ap csel 10,34–35). Ezenkívül a tizenkét törzs már Jelenések könyve keletkezése idején sem volt elkülöníthető, mivelhogy az északi tíz törzs felmorzsolódott az asszíriai deportálás nyomán (i. e. 722).

Az Újszövetség számos helyen alkalmazza viszont az *Izráel* nevet az újszövetségi egyházra, sőt a tizenkét törzset is említi, az újszövetség népére alkalmazva (Jak 1,1; Jel 21,10–14). Ennek egyrészt az az alapja, hogy Izráel egyik ősatya, Jákob, hitbeli, lelki győzelme megpecsételéseként kapta Istentől az Izráel ('Isten harcosa, győztese') nevet (1Móz 32,27–28), amelyet jelképes értelemben minden hit által győzelmes újszövetségi hívő, illetve az újszövetségi hívő egyház is viselhet. Másrészt az újszövetségi egyház az ószövetségi egyház lelki örököse, munkájának, szolgálatának folytatója (lásd pl. 1Pt 2,9–10; vö. 1,1; továbbá Rm 11,17–18; Jel 12,1–6). Az alábbi igékben nyilvánvalóan a lelki, újszövetségi értelemben vett Izráelről van szó: Rm 2,28–29; Gal 3,29; 6,16; Fil 3,3.

Az „*Izráel fiainak minden törzséből elpecsételve*” kifejezés arra utal, hogy a Föld minden nemzetsége közül valók lesznek az elpecsételtek, amint erre a későbbiekben – a 4. és 9. vers párhuzamát elemezve – majd rá fogunk mutatni. Másrészt arra is utal ez a jelképes megjelölés, hogy az újszövetségi egyház rostálása valósul meg az elpecsételés által. Izráel tizenkét törzsét nem pecsételik el mindenestől, hanem közülük csak azokat, akiket

Isten méltónak ítél arra, hogy a saját tulajdonának ismerje el őket.

(Említést kell tennünk arról az értelmezésről, amely szerint a tizenkét törzs „jellemtörzseket” jelent. Arra alapozzák ezt, hogy Jákob a halála előtt áldást, illetve jövődőt mondott tizenkét fiára vonatkozóan, és ezekbe rövid jellemzéseket foglalt a jellemüket illetően (lásd 1Móz 49. fej.), ez azonban nem megfelelő támpont az említett értelmezéshez. (...) A Biblia sehol sem utal arra, hogy öröklött természetük vagy jellembeli tulajdonságaik alapján csoportosítani lehetne vagy kellene az embereket. Legfeljebb annyit lehet mondani nagy általánosságban, hogy amiképpen Jákob fiai különböző jellemű emberek voltak, mégis nyitva állt számukra az üdvösség lehetősége, ugyanúgy üdvözülhet minden ember, bármilyen egyéni öröklött vagy szerzett tulajdonságai is legyenek, ha engedi, hogy Isten Lelke megtérést és megszentelődést munkáljon benne.)

Fontos megfigyelni, hogy a 4. és a 9. vers szoros párhuzamban van egymással: János apostol először hallott egy jelentést az elpecsételtekről, azután pedig látta őket, mert bemutatták neki őket látomásában. A jelentés jelképes meghatározással 144 000-nek mondta a számukat, de amikor szemlélte őket, akkor azt állapíthatta meg, hogy valójában olyan sokaság ez, amelyet „*senki meg nem számlálhat*”. A jelentésben azt hallotta róluk jelképes meghatározással, hogy „*Izrael fiainak minden nemzetségéből valók*”, amikor pedig látomásában látta őket, nyilvánvaló lett előtte, hogy ténylegesen „*minden nemzet, ágazat, nép és nyelv közül valók*”. Nagy örömhír foglaltatik abban az igei kijelentésben, hogy a Jézus eljövele előtt elpecsételt 144 000 „*igazán izraelita*”² valójában „*megszámlálhatatlan sokaság*”.

2 Jézus által használt kifejezés, lásd Jn 1,48.

„A Föld lakói között – szétszórtan, minden országban – ott vannak azok, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt. Mint az ég csillagai, amelyek csak éjszaka tűnnek elő, ezek a hűségesek akkor ragyognak majd fel, amikor »sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket« (Ésa 60,1). A pogány Afrikában, Európa és Dél-Amerika katolikus országaiban, Kínában, Indiában, a tenger szigetein és a Föld minden sötét sarkában készenlétben tartja Isten választott gyermekeit, akik előtűnnek majd a sötétség közepette, és világosan megmutatják a hitehagyó világnak, milyen átformáló ereje van Isten törvénye megtartásának. (...) A leg-sötétebb hitehagyás órájában »fénylenek mint csillagok e világon« (Fil 2,15). Minél sötétebb az éjszaka, annál fényesebben tündökölnék. Milyen különös munkát végzett volna Illés, ha számba vette volna Izráelt akkor, amikor Isten büntetése utolérte a tőle elpártolt népet! Az Úr oldalán csak egyvalakit talált volna. De amikor így szólt: »Egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek«, meglepődött az Úr kijelentésén: »De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt.« (1Kír 19,14.18) Ma se kísérelje meg senki, hogy megszámolja Izráelt, hanem legyen mindenkinek együttérző szíve, olyan mint Krisztusé, amely az elveszett világ megmentéséért dobog.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Illés lelkével és erejével c. fejj.)

A mennyei erők munkája, 3. – A késői eső kiárasztása

Milyen hasonlaton és ígéreteken alapszik a késői eső kitöltésének várása?

1

Jer 5,24 | Ó, csak félnénk az Urat, a mi Istenünket, aki esőt, korai és késői záport ad annak idejében, és az aratás rendelt heiteit megőrzi számunkra!

Jóel 2,23.28 | Ti is, Sion fiai, örvendeztetek, vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság szerint: korai és késői esőt hullat néktek, mint egykor.¹ És lesz azután, hogy kiöntöm Lelkemet minden testre...

Jak 5,7 | Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úr eljövetelelég. Ímé a szántóvető várja a föld drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg korai és késői esőt kap.²

Mennyiben függ a termés az esőtől a mezőgazdaságban, és mennyiben függ a lelki magvetés és aratás eredményessége a Szentlélek munkájától?

1 Pontosított fordítás szerint.

2 Pontosított fordítás szerint.

Az első ige a palesztinai éghajlati viszonyokra utal a bibliai időkben. Palesztinában egyenletes, szabályos, a mezőgazdaság számára igen előnyös volt a csapadék eloszlása a bibliai időkben. Két időszakban hullott bőséges eső. A korai eső a magvak kicsírázását, kihajtását segítette elő a vetés után, a késői eső pedig – amely nagyobb mértékű volt, mint a korai eső – az aratás előtt hullott, és a gabona teljes beérését segítette elő. Emellett év közben is esett szükséges mennyiségű csapadék.

Jóel 2,23.28-ban azonban már átvitt értelmű a kifejezés: Isten úgy önti ki Lelkét, mint az esőt. Jakab apostol visszaautal a jóeli ígéretre. A korai és késői eső természeti képe a Szentlélek rendkívüli kiárasztásának a két korszakát jelképezi. A Szentlélek kiárasztása pünkösöd ünnepén, az apostoli korszakban, megfelel a korai esőnek: az evangélium „magvetését” segítette „szárba szökkenni”. A Szentlélek ezután is folytatta munkáját mint Krisztus helyettese. Átala történik minden valóságos újjászületés és hitben való növekedés mind a mai napig. A késői eső a korai esőhöz hasonlóan, a Szentlélek rendkívüli megnyilatkozása lesz, de annál is nagyobb mértékű lesz az isteni hatalom kiáradása. Isten mindenható erejének hatalmas megnyilatkozásai – jelek és csodák – is kísérik majd az örökkévaló evangélium hirdetését az „aratás”, azaz Jézus eljövele előtt (vö. Mt 13,39).

Két értelemben is használjuk tehát a „korai és késői eső” jelképes kifejezést. Történelmi vonatkozásban az apostoli időkben a Szentlélek kiárasztását, az első pünkösödöt, valamint a Szentlélek végidőben való kiárasztását értjük e kifejezéseken. Egyéni vonatkozásban is érvényesek ezek a megjelölések. „Korai esőben” részesül Jézus minden tanítványa az újjászületés vagy megtérés időszakában, amikor a Szentlélek különleges erővel munkálkodik benne. „Késői esőben” részesül a hívó a lelki beérlelődés végső szakaszában, amikor egészen a Szentlélek irá-

nyítása alá helyezi magát, és ennek nyomán elnyeri a Szentlélek ajándékai bőségét, akár a Lélek legmagasabb rendű megnyilatkozásait is.

„Tapasztalatunk egyetlen megnyilatkozásánál sem nélkülözhetjük annak jelenlétét, akinek segítségével az első lépést tettük. A korai eső idején szerzett áldásra mindvégig szükségünk van. Ez azonban még nem elegendő. Miközben a korai eső áldásáért esdeklünk, ne tévesszük szem elől, hogy a késői eső nélkül, mely megtelíti a kalászokat és megérleli a magvakat, a termés nem érhet be az aratásra, és a vető munkája hiábavaló lesz. Isteni kegyelem szükséges kezdettől fogva, erre van szükség a haladás minden lépcsőfokán is. Csak Urunk kegyelme teheti tökéletessé a munkát.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a prédikátorok részére*, 507. o.)

„Sokan nem részesültek a korai esőben hanyagságuk folytán. Ha a keresztény erények gyakorlásában nem haladunk előre naponként, a késői esőben nem ismerjük majd fel a Szentlélek megnyilatkozását. Megtörténhet, hogy környezetünk minden tagjára hull, mi azonban sem felismerni, sem elfogadni nem fogjuk. (...) Ha nem tanúsítunk olyan magatartást, amely alkalmassá tesz, hogy mind a korai, mind a késői esőt elnyerjük, elveszítjük lelkünket, amiért a felelősség teljesen ránk hárul majd.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1897. március 2.)

Milyen kapcsolatban van egymással az elpecsételés, a késői eső és a hangos kiáltás? Milyen lelki előkészület nyomán árad ki a késői eső?

Eféz 4,30 | Meg ne szomorítsátok Isten Szentlelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltság napjára!

Jel 18,1–2 | Ezek után láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, a föld fénylett dicsőségétől. Kiáltott teljes erejéből, nagy szóval...

Mt 25,6 | Éjfélkor kiáltás hangzott: ímhol jön a vőlegény, jöjjetek elébe!

Jóel 2,12–18 | Még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint, böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is! Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez! Mert könyörülő és irgalmas Ő, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, bánkódik a gonosz miatt is. (...) Fújjatok kürtöt a Sionon, szenteljete böjtöt, hirdessete gyűlést! Gyűjtséte össze a népet, szenteljéte meg a gyülekezetet! (...) A tornác és az oltár között sírjanak a papok és az Úr szolgálái! Ezt mondják: Légy kegyelmes, ó Uram, népedhez, ne bocsásd szidalomra örökségedet, hogy uralkodjanak rajtuk a pogányok! Miért mondanák a népek között: Hol van az ő Istenük? Erre buzgó lett az Úr szeretete földje iránt, és kegyelmezett népének.

.....

.....

.....

.....

Melyik két igén alapszik tehát a „hangos kiáltás” kifejezés? Milyen jellegű lelki előkészületre van szükség erre az időre? Miben áll a valódi megtérés?

Ugyanaz a lelki előkészület szükséges Isten pecsétje elnyeréséhez, mint a késői eső elnyeréséhez. A Szentlélek általi elpecsételés éppen azáltal valósul meg, hogy Isten a késői esőben részesíti a hívőket (vö. Eféz 4,30). A hangos kiáltás eseménye vagy időszaka azonos a késői eső kiárasztásával. A késői eső kiárasztásában megnyilatkozó isteni jóváhagyás és mennyei erők fokozzák hangos kiáltássá a végső nagy evangéliumhirdetést, annak utolsó szakaszában. Erre az összefüggésre mutat rá az alábbi bizonyágtétel:

„Egyikünk sem nyeri el az Isten pecsétjét, amíg jellemünkön akár egyetlen hiba vagy folt éktelenkedik. Jellemhibáink kiküszöbölése a mi kötelességünk, hogy lelkünk temploma tisztán álljon, minden csúfságtól mentesen. Akkor ránk hull majd a késői eső, mint ahogyan a korai eső hullott a tanítványokra pünkösdkor.” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyágtételek*, II. köt., 67. o.; *Bizonyágtételek*, V. köt., 214. o.)

Az igazi megtérés a személyes, szerető Istenhez való megtérés, nem pedig bizonyos dolgokban való megtérés. Az első lépés a „buzgóság”, az Isten iránti szeretet meglevenedése. Ebből fakad a cselekedetek reformációja. Ilyenkor nemcsak konkrét törvényszegéseinkre döbbenünk rá, hanem egész lelkületünk romlottságára, Isten szeretete iránt tanúsított bántó közönyösségünkre, „az első szeretet” elhagyására is. Az ilyen megtérésnél, ahol elsődleges a személyes bűnrendezés, a személyes közösség helyreállítása Istennel, nem hiányoznak majd a „megtéréshez illő gyümölcsök”.

„Ha szívünk mélyén érezzük Krisztus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, hogy milyen fokig

szükséges megtartanunk Isten parancsolatait, akkor nem akarunk megállni a legelső fokon, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával...” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fejelet)

A böjtölés és könnyörgés az, amit tehetünk s tennünk is kell önmagunkért és egymásért. Ha értelmünkkel felfogjuk az üzenetet, és egyet is értünk vele, de úgy érezzük, hogy szívünk ennek ellenére közönyös, könnyelmű, bünszerető, az igazi bűnbánat pedig fájoan hiányzik belőlünk, könnyörögjünk, böjtöljünk, hogy Isten Lelke munkálkodjon bennünk. Kérjük, hogy szántsa fel szívünket, vezessen igazi bűnbánatra és megtérésre! Így imádkozzunk egymásért és a gyülekezetért is. Isten népe lelki őreinek – prédikátoroknak és gyülekezeti tisztviselőknak – különösképpen részt kell venniük a könnyörgésben és böjtölésben.

„Láttam egyeseket, akik erős hittel és szívettépő kiáltásokkal küzdöttek Istennel. Arcuk sápadt volt, s olyan mély-séges aggodalmat mutatott, hogy elárulta belső küzdelmüket. Arcuk állhatatosságot és komolyságot fejezett ki. (...) Figyelmem most arra a csapatra irányult (...), akiket az imént sírni és lelkük fájdalomában imádkozni láttam. (...) Úgy mozogtak, mint egy katonacsapat. (...) Vonásai-
kon, amelyeken a kiállott lelki aggodalmak ugyan még láthatók voltak, már a dicsőség és világosság sugarai is ragyogtak. (...) Nagy erővel hirdették az igazságot. (...) Kérdeztem, mi okozta ezt a nagy változást. Egy angyal így felelt: *A késői eső, a felüdülés az Úrtól, a harmadik angyal hangos kiáltása.* (...)

Láttam, hogy sokan elmulasztják a szükséges előkészületet, s a »felüdülés« és a »késői eső« idejét várják, amely

alkalmassá tegye őket, hogy az Úr napján megállhassanak, s színe előtt élhessenek. Hány embert láttam minden oltalom nélkül a nyomorúság idején! Elhanyagolták a szükséges előkészületet, és ezért nem nyerhették el a felüldülést sem, ami pedig feltétele annak, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt. (...) Nem lehet a felüldülés részese, aki nem győzött minden bűn, büszkeség, önzés, világ szeretete, hazug szó vagy cselekedet felett. Jöjünk azért mind közelebb az Úrhoz, és kérjük Őt teljes szívünkben, hogy megtehessük mindazokat az előkészületeket, amelyek alkalmassá tesznek bennünket arra, hogy megálljunk az Úr napjának nagy küzdelmében. Gondoljunk arra, hogy Isten szent, és csak szent lények lakozhatnak a közelében.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, Rostálás, Készülődés a végre c. fejelet.)

Kijelenti-e a Szentírás, hogy mikor lesz a késői eső kiárasztása, illetve mikor harsan fel a hangos kiáltás?

3

Mt 25,5–7 | Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunynyadtak és aludtak. Éjfélkor pedig kiáltás hangzott: Ímhol jön a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkeltek mindazok a szüzek, és elkészítették lámpásaikat.

Jel 18,1–5 | Ezek után láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, a föld fénylett dicsőségétől. Kiáltott teljes erejéből, nagy szóval: Elesett, elesett³ a nagy Babilon, és lett ördögök lakhelyévé, minden tisztátalan lélek tomlócévé, minden tisztátalan és gyűlölséges madár tomlócévé. Mert az ő

3 Pontosított fordítás szerint.

paráznsága haragjának borából ivott valamennyi nép, a föld királyai óvele paráználkodtak és a föld kalmárai dobzódásának erejéből meggazdagodtak. Hallottam más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból! Mert bűnei az égig hatottak, megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.

.....

.....

.....

Hogyan válaszol a feltett kérdésre Jelenések 10,6–7 is? Kaphat-e Isten népe időmeghatározást bármely üdvtörténeti eseményre vonatkozóan a 2300 éves prófécia lejárta után?

„Sosem hangzik többé olyan üzenet Isten népe számára, amely valamely időmeghatározáson alapul. Nem tudjuk a pontos időt sem a Szentlélek kiáradását, sem Isten eljövételét illetően.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1892. március 22.)

Bár a pontos időre vonatkozóan nincs kinyilatkoztatás, amint erre a fenti idézet is rámutat, Jel 18,1–5 útbaigazít az események sorrendjét illetően. A késői eső akkor árad ki, hogy hangos kiáltássá erősítse a végső intés és kegyelmi hívás hirdetését, amikor már minden nép ivott Babilon borából, és a föld minden királya szövetségre lépett vele. Más szavakkal, amikor Babilon hatalma a csúcsra ért, bűnei viszont az égig hatottak, és a hét utolsó csapás kitöltése immár a küszöbön áll.

Azoknak, akik „Isten országát” képviselik a végidőben, a Mt 25,1-ben meghatározott ismertetőjelek szerint már a késői eső vagy hangos kiáltás kezdetére készen kell lenniük. A „Babilonban” élő hívő tömegek begyűjtése pedig még a „hangos kiáltás” ideje alatt is folyik.

Isten nagy világosságot kapott maradék népe számára tehát hamarabb lejár a kegyelemidő. Nekik már késő a megtérés és a Szentlélek korai esőként való elnyerése akkor, amikor felharsan a hangos kiáltás. Mindnyájan felriadnak ugyan ekkor, de egyesek arra döbbenek rá e felébredéskor, hogy örökre, jóvátehetetlenül elvesztek. Az Úr nagy kegyelemmel és hatalommal munkálkodik értük a késői esőt megelőzően, a maradék egyház körében támasztott illési reformáció idején, amely „a hangos kiáltás kezdete” Ellen G. White kifejezése szerint. Akik ekkor közömbösséget tanúsítanak a Szentlélek megtérésre, valamint megújulásra készítésével szemben, sőt ellenállnak neki, azok „megkeményednek” a késői eső és a próbatétel idejére. Felismerik ugyan majd elveszett állapotukat és siratják vesztességüket, de szívbeli megbánásra, illetve megjobbulásra már nem tudnak eljutni. Ekkor teljesedik be Ámós 8,11–12 próféciája mint a „bolond szüzek” kétségbeesett zavara és tragikus kudarca.

„Az emberekhez valaha is elhangzott legfájdalmasabb szavak ezek: »Nem ismerlek titeket!« Egyedül a Szentlélek közössége, amelyet elhanyagoltatok, egyesíthetett volna benneteket a menyegző örvendező társaságával. (...) Nem leszünk készek Urunk fogadására, ha akkor akarjuk üres lámpásainkat megtölteni, amikor a hívás szól: »Ímhol jön a vőlegény, jöjjetek elébe!«” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A tíz szűz példázata c. feje.)

4

Mi történik a késői eső kiárasztásakor?

Jóel 2,28–30 | Kiöntöm lelkeket minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és lányaitok, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgákra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban Lelkeket, és csodajeleket mutatok az égen és a földön, vért, tüzet és füstoszlopokat.

.....

.....

.....

Miképpen teljesedett ez az ígélet – első fokon – a pünkösöd utáni időben? Milyen természetfeletti hatalom, jelek és csodák kísérték az apostoli igehirdetést?

A Lélek ajándékai (Eféz 4.; 1Kor 12. fej.) az egyháztörténelem minden korszakában hathatósan jelen vannak, hogy erősítsék Isten művét. A késői eső idején azonban együttesen, nagy erővel nyilatkozik meg a Lélek minden ajándéka, hogy Isten üzenete elérje, és késedelem nélkül döntésre készítse mindazokat, akik Isten oldalára akarnak állni.

Nemcsak egyesek nyerik el az ajándékok bőségét, hanem a megrostált, megszentelődött és lélekben egyesült gyülekezet minden tagja, a legkisebb, legszerényebb képességű tagok is. Úgy tűnik, a prófétaság lelki ajándéka lesz az, amit a legáltalánosabban nyernek el a hívők. Ez egyrészt azt jelenti, hogy Isten közvetlenül irányítja őket az evangéliumhirdetés nagy munkájának befejezésében, mert „*álmokat és látomásokat látnak*”, amelyek által Isten szól hozzájuk, tanácsolja és vezeti őket. (Ahhoz

hasonló módon, ahogyan az első pünkösdi idején mennyei kijelentés küldte Fülöpöt a gázai útra, majd a szerencsén komornyik szekerehez, Pétert Kornéliusz házához, Pált Görögországba stb.)

Másrészt különleges világossággal hangzó, égi erővel kísért bizonyágtevésre teszi képessé őket a késői eső.

„Hasonló lesz ez a mű a pünkösdi napjához. Miként a »korai eső« hullott a Szentlélek kiárasztása által az evangélium művének kezdetén, hogy kikeljen a drága mag, ehhez hasonlóan hull majd a befejezéskor a »késői eső«, hogy a termést beérlelje. (...) Az evangélium nagy műve Isten hatalmának nagyobb megnyilatkozásával zárul, mint amilyen a kezdetét jelezte. Azok a próféciaik, amelyek az evangélium hirdetésének indulásakor a korai eső kiárasztásával teljesedtek be, ismételten teljesednek majd a késői eső hullása által a befejezéskor. (...) Ezrek és ezrek ajkán hangzik majd az intő üzenet az egész föld színén. (...) Betegeket gyógyítanak, és a hívőket jelek, csodák kísérik. (...)

Hívó, imádkozó lelkületű embereket késztet Isten Lelke, hogy szent buzgalommal hirdessék az ajkukra adott szavakat. Babilon bűnei nyíltan feltárulnak. Lelepleződnék mindannak félelmetes következményei, hogy az egyház szokásainak megtartását az állam kényszeríti ki, hogy elterjedt a spiritizmus, a pápai hatalom pedig észrevétlenül, de gyorsan előretört. Ezek az ünnepélyes intelmek a népet felrázzák. Ezrek és ezrek hallgatják a sosem halott ígéket...” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 423–424., 539. o.)

„A harmadik angyal üzenetének hirdetése közben másik angyal szállt le nagy hatalommal, s az egész föld megdicsőséggel. Isten Lelke kegyelmes áldása nyomán

férfiak, nők és gyermekek nyitják meg ajkukat magasztalással és hálaadással. (Ezáltal betöltik a földet Isten ismeretével és felülmúlhatatlan dicsőségével.)” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1904. október 13.)

5

Milyen kifejezéssel jelöli még a Szentírás a késői eső időszakát?

Ap csel 3,19 | Bánjátok meg azért, térjete meg, hogy eltöröltessenek bűneitek, és így eljőjön a felüdülés ideje az Úr színétől!
Hós 10,12 | Vessetek magatoknak igazságra, arassatok kegyelem szerint! Szántatok magatoknak új szántást, mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljön, hogy igazság esőjét adja néktek.

.....

.....

Milyen természetből vett hasonlatra épül a „felüdülés ideje” kifejezés? Hogyan hat a bőséges eső az előző szárazság után? Hogyan hat „az igazság esője” a hazugságok, áligazságok, vallási tévelygések előzetes eláradása után?

Mennyire találó és kifejező szavak: a Szentlélek kiárasztásának ideje a „felüdülés ideje”, amikor „az igazság esője” hull. A késői eső előképe a Szentlélek korai esőként való kiárasztása pünkösdkor. Erről az időszakról nyújt beszámolót az Apostolok cselekedetei. Ebben a bibliai iratban ismét és ismét a hívők és a hívő gyülekezet örömről olvasunk, noha küzdelmekben és megpróbáltatásokban is bőven volt részük (lásd pl. Ap csel 2,46–47; 5,41; 8,8.39 stb.). Ezért is kezdődik örvendezés-

re való felhívással a késői eső ígérete a Szentírásban: „*Ti is, Sion fiai, örvendezzetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság szerint, és korai és kései esőt hullat néktek...*” (Jóel 2,23)

Öröm van a mennyben egy bűnös megtérése felett is – olvassuk az Írásban –, micsoda örömet jelenthet akkor az üzenet hirdetőinek is ezrek és ezrek megtérése! A késői eső idején nyert hatalmas tapasztalatok és a tömeges őszinte megtérések csodálatos felüldülést jelentenek majd. Hitben felkészítik és megerősítik Isten népét a nyomorúságos idő további megpróbáltatásaira. Bár külsőleg továbbra is nehéz, sőt egyre nehezedik a helyzetük, ekkor bizonyos értelemben megfordul a sorsuk, mivel Isten természetfeletti hatalommal támogatja őket a mennyből, jóváhagyása nyilvánvalóan megnyugszik rajtuk. Az öröm és hála mellett eltörpülnek a nehézségek.

„Amint a harmadik angyali üzenet hangos kiáltássá növekszik, s nagy hatalom és dicsőség kíséri a záró munkát, Isten hűségese népe részesül majd e dicsőségben. A késői eső felüldíti és megerősíti őket, hogy átmenjenek a nyomorúság idején. Arcukat a harmadik angyalt kísérő fényesség dicsősége ragyogja majd be.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1862. máj. 27.)

Milyen eredménye lesz ekkor a késői eső erejével hangzó felhívásnak?

Ésa 2,2–3 | Az utolsó időben erősen fog állani az Úr házának hegye, a hegyek felett, magasabb lesz a halmoknál, és özönlenni fog hozzá minden nép. Eljön sok nép, mondván: Jöjjetek,

menjünk fel az Úr hegyére, Jákob Istenének házához, hogy megtanítson minket útjaira, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert a tanítás Sionból jön, Jeruzsálemből az Úr beszéde.

Ésa 60,2–3.22 | Ímé, sötétség borítja a földet és éjszaka a népet, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. Népek jönnek világosságodhoz, királyok a néked feltámadt fényességhez. (...) A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én, az Úr, idején, hamar megteszem ezt.

Kell-e nagy erőfeszítéseket tenni ekkor azért, hogy az emberek jöjjenek a világosságához? Hogyan tanúskodik Ésa 2,2–3 arról, hogy az emberek egymást biztatják? Mit értékelnek, mi az, amit megtalálnak, ami másutt nem hallható? Helyénvaló-e emberi módszerekkel próbálni előidézni „gyülekezetrnövekedést, aratást”, ahelyett, hogy az isteni ígéret teljesedésének a lelki feltételeire fordítanánk figyelmünket?

„Eddig gyakran megtörtént, hogy azokat, akik a harmadik angyal üzenetét hirdették, riadalomkeltőknek tartották. Jövendöléseiket – mely szerint az Egyesült Államokban felülkerekedik a vallási türelmetlenség, s egyház és állam egyesülnek azért, hogy üldözzék azokat, akik megtartják Isten parancsolatait – pedig alaptalannak és értelmetlennek nyilvánították. Bizakodóan jelentették ki, hogy ez az ország soha sem lehet más, mint eddig: a vallásszabadság védelmezője. Amikor a vasárnapünneplés kikény-

szerítésének kérdése széles köröket foglalkoztat majd, s amint a sokáig kételkedve fogadott és hihetetlennek tartott esemény közeledik, akkor a harmadik angyali üzenet olyan hatást gyakorol, amely eddig lehetetlennek látszott. (...)

Az az angyal, aki a harmadik angyal üzenethirdetéséhez csatlakozik, dicsőségével az egész földet bevilágítja. Világraszóló, rendkívüli hatalommal előretörő művet tár szemünk elé a prófécia. Az 1840–1844-es évek adventmozgalma Isten hatalmának dicsőséges megnyilvánulása volt. Az első angyal üzenete eljutott a világ összes misszióállomására, több országban olyan nagy vallási ébredés és érdeklődés mutatkozott, mint amilyet a 16. századi reformáció óta nem észleltek. De ezeket túlszárnyalja a harmadik angyal utolsó intő üzenetének hatalmas mozgalma.

Az üzenet nem annyira érvek alapján, mint inkább Isten Lelke mélységes meggyőző ereje által terjed. Az érveket már feltárták. A magot elvetették, most pedig kikel és termést hoz. A missziómunkások által elterjesztett iratok is elvégezték feladatukat. Sokan, akiknek szívére-lelkére befolyást gyakoroltak, valamilyen akadály következtében nem értették meg teljesen az igazságot, vagy nem követték teljesen. A fénysugarak azonban mindenhova behatolnak, az igazságot mindenki teljes világosságában láthatja. Isten őszinte gyermekei elszakítják az őket eddig fogva tartó kötelékeket. Családi, egyházi kötelékek már nem tarthatják vissza őket. Az igazság ellen egyesült erők ellenére nagyon sokan az Úr oldalára állnak.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 539., 543–544. o.)

A kegyelemidő lezárása, a hét csapás és Isten népe szabadulása

1

Hogyan kezdődnek és fokozódnak az üldözések a késői eső időszakában a mennyei áldásokkal párhuzamosan? Milyen különböző fázisai lesznek az Isten maradék népe ellen fellobbanó ellenségeskedésnek?

Mk 13,9.11.13 | Ti pedig vigyázzatok magatokra, mert törvényszékeknek adnak át titeket, gyülekezetekben vernek meg titeket, és helytartók, királyok elé állítanak énértetek, bizony-ságul ónékik. Mikor pedig fogva visznek, hogy átadjanak titeket, ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok. Ne gondolkodjatok, hanem ami adatik néktek abban az órában, azt szóljátok, mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek. Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevéért, de aki mindvégig megmarad, az megtartatik.

Lk 21,12–19 | Kezüket reátok vetik, üldöznek titeket (...), tömlöcökbe és királyok, helytartók elé visznek az én nevéért, de ebből lesz néktek tanúbizonyságotok. Tökéljétek el azért szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljetek védelmetekre, mert én adok néktek szájat és bölcseséget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mindazok, akik magukat ellenetekbe vetik. Elárulnak titeket szülők

és testvérek is, rokonok és barátok is, és megölnek némelyeket tiközületek. Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevéért, de fejetek egy hajszála sem vész el. Állhatatosságotok¹ által nyeritek meg lelketeket.

.....

.....

.....

Félelmet kelthetnek bennünk e kijelentések, de milyen ígéreteket szőtt bele az Úr a súlyos megpróbáltatásokról szóló tanúságtételébe?

Figyeljük meg az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben, hogy a pünkösöd utáni időkben is fellobbant az üldözés a Szentlélek munkájával párhuzamosan. Azt is láthatjuk, hogy először még megrendült csodálat vette körül az ige hirdetőit, majd egyre hevesebbé vált az ellenállás, a gyűlölet és az üldözés ellenük.

„Amint a küzdelem újabb területekre terjed és a nép gondolatait Isten lábbal tiport törvényeire irányítják, Sátán riadót fúj. Az üzenetet kísérő erő csak még inkább fel-dühíti az ellenséget. A papság emberfeletti erővel igyekszik elzárni a világosságot, hogy nyájára ne vethesse fényét. Minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy az életfontosságú kérdések megvitatását elfojtsák. Az egyház az állam erős karjához fordul. Ebben az igyekezetükben katolikusok és protestánsok egyesülnek egymással. Mialatt a vasár-

1 Pontosított fordítás szerint.

napot kikényszerítő mozgalom merészebbé és eltökéltebbé válik, a parancsolatok megtartói ellen törvényt hoznak. Bírságokkal és börtönbüntetésekkel fenyegetik őket, néhánynak befolyásos állásokat és egyéb jutalmakat, előnyöket ajánlanak fel azért, hogy hitük elhagyására bírják őket. Azonban állhatatos válaszuk így hangzik: »Mutasátok meg az Írásokból, hogy tévedtünk.« Az Isten szava iránti lelkiismeretes engedelmességet lázadásnak minősítik. Sátán által elvakítva a szülők keményen és szigorúan bánnak majd hívó gyermekükkel, a gazda vagy az úrnő elnyomja törvénytartó szolgáját. A szeretet kihűl. A gyermekeket megfosztják örökségüktől és elűzik otthonukból. Pál apostol szavai szó szerint teljesednek: »De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.« (2Tim 3,12)» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem! Korszakok nyomában*, 538–541. o.)

Csak a beteljesedéskor tudunk majd pontos választ adni arra a kérdésre, hogy milyen fázisai lesznek az üldözésnek a késői eső kiárasztásával kezdődően. Az Ige és a bizonyágtételek kijelentései alapján nagyjából el lehet különíteni három fázist vagy szakaszt, noha nem éles határvonallal:

1. Az eszmei vitatás ideje, amikor általános érvényű intézkedéseket még nem foganatosítanak ellenük, de az ellenszenv és a gyűlölködő támadások vihara egyre hevesebb. Ez az időszak ugyanakkor rendkívüli alkalmakat teremt a bizonyágtételekre.

2. Konkrét rendeletek kibocsátása. Úgy tűnik, ezek először csak kirekesztik őket a társadalomból („*ne adhassanak és vehessenek*”). Később teszik csak nyilvánvalóvá megölésük szándékát. Valószínű, hogy először enyhébb szankciókat kívánnak érvényesíteni, hogy megtörjék őket. De ekkor már mintegy ostrom-

gyűrűt vonnak Isten népe köré. Isten népe tudni fogja, hogy a kegyelemidő lezárta már a küszöbön áll.

3. „Összegyülekezés” ellenük a halálos ítéletek meghatározott időben való végrehajtására. Ez már a csapások alatt, közelebbről a hatodik csapás közvetlen előzményeként történik.

A kegyelemidő lezárulásáig a gyűlölet és az üldözések fellobbanása ellenére is érezhető lesz bizonyos fékező erő:

„Mindaddig, amíg Jézus a szentek szentjében esedezik az emberért, a Szentlélek fékező erejét a hatalom birtokosai és a nép egyaránt érzik. Bizonyos fokig még mindig irányítja az országok törvényeit. Ezeknek a törvényeknek köszönhető csak, hogy a világ állapota ma még nem sokkal rosszabb. Míg néhány uralkodó Sátán tevékeny ügynöke, Istennek is élnek eszközei a nemzetek vezetői között. Az ellenség arra ösztönzi szolgálait, hogy olyan intézkedéseket javasoljanak, amelyek Isten művét nagymértékben akadályoznák, a szent angyalok viszont arra befolyásolnak Isten-féltő férfiakat, hogy az ilyen javaslatokat visszavessék, mégpedig megdönthetetlen érvekkel. Így néhány ember tartja majd féken a gonoszság hatalmas áradatát. Az igazság ellenségeinek ellenállása korlátozódik, hogy a harmadik angyal üzenete elvégezhesse feladatát. Amikor a végső intő üzenet hangzik, megragadja majd ezeknek a vezetőknek a figyelmét, akik által az Úr most munkálkodik, s közülük többen el is fogadják. A nyomorúság idején Isten népével vállalnak majd sorsközösséget.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/ Korszakok nyomában*, Az utolsó intő üzenet c. feje.)

Lk 21,18 („*megölnék némelyeket tiközületek*”) mintha ellentétben állna az előzőleg, a 16. versben mondottakkal („*fejetez egy*

hajszála sem vész el”). Valószínűleg ugyanaz a mondanivalója e kijelentésnek, mint a Mt 10,28–31-ben foglaltaknak: Isten a fejünk hajszálait is számon tartja, szerető, együttérző figyelemmel kísér minden egyes velük kapcsolatos történést, erőt ad nekik küzdelmeikben, próbáikban, és megtartja őket az örök életre.

Talán az az értelme Jézus szavainak, hogy miközben némelyek még mártíromságot is szenvednek, mások úgy kerülnek ki a kihallgatások és támadások sorozatából, hogy egy hajszáluk sem sérül meg. Lesznek ugyan esetek, amikor hívők mártíromságukkal dicsőítik meg Istent, és tesznek tanúságot sokaknak, általánosságban azonban nem vihetik keresztül ekkor még gonosz szándékukat az Isten népe ellen támadók, mert Isten féken tartja őket.

„A végső konfliktust megelőzően sokakat börtönbe vetnek, mások elmenekülnek a nagyvárosokból és a nagyobb településekről, hogy mentsék az életüket, sokan pedig mártíromságot szenvednek Krisztusért, az igazságot védelmezve. (...) Senki sem lesz annál feljebb megpróbálva, mint amit el tud hordozni. Jézus ennél sokkal többet viselt el értünk.” (Ellen G. White: *Selected Messages/Válogatott üzenetek*, III. köt., 397–398. o.)

A legnagyobb lelki terhet az jelenti majd a hűséges hívők számára, hogy sok esetben családtagjaik, sőt korábbi hitvalló testvéreik is szembefordulnak velük. Ez lesz a végső nagy rostálás ideje:

„Amikor a vihar közeledik, sokan, akik a harmadik angyal üzenetébe vetett hitüket megvallották, de nem szentelődtek meg az igazság iránti engedelmesség által, feladják

álláspontjukat, és az ellenség soraihoz csatlakoznak. A világgal való egyesülés és lelkületének átvétele által oda jutottak, hogy a dolgokat majdnem ugyanolyan fényben látják, s ha próbára kerül sor, a könnyű és népszerű utat választják. Tehetséges, jómódú emberek, akik egykor az igazságban örültek, arra használják képességeiket, hogy másokat megtévesszenek és félrevezessenek. Volt hittestvéreik legelkeseredettebb ellenségeivé válnak, amikor törvényszékek elé állítják a szombatünneplőket, hogy hitükért helytálljanak. Ezek a hitehagyók lesznek Sátán leghatásosabb ügynökei, hogy rágalmasszák és vádolják a hívőket, s hazug jelentésekkel, besúgással ellenük hangolják a hatóságokat.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Az utolsó intő üzenet c. fejt.)

„Áldott legyen az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!” (Zsolt 68,20) Isten ígérete áll: az erő kellő mértéke naponként megadatik nekünk. Csakis a jelen szükségleteire adott erő birtokában tekinthetünk bizalommal a jövő felé. Az ígélet nem úgy szól, hogy a jövőbeni küzdelmekhez már ma lesz erőnk, vagy hogy az előre látható nehézségeket és válságokat illetően már ma gondoskodik rólunk az Úr, még mielőtt ezek elérnének minket. Rögtön várhatjuk viszont Isten erejét és gondoskodását, mielőtt a körülmények ezt megkövetelik. Mindaddig nem lesz olyan bátorságunk és lelkierőnk, mint a régi vértanúknak, míg az övékéhez hasonló helyzetbe nem kerülünk. Az Úr oly módon lát el minket kegyelmével, hogy az minden válságos helyzetben elégséges legyen számunkra. Naponként, napi szükségleteinknek megfelelően részesülünk segítségében. Ezért még ha üldözés következik is ránk, vagy ha börtönfalak közé kell is kerülünk – Jézus

hitéért és Isten szent törvénye megtartásáért »életünkön át tart majd erőnk« (5Móz 3,25).” (Ellen G. White: *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?*, II. köt., 459–460. o.)

2

Milyen jelet ismer fel Isten népe az általános érvényű rendeletek kiadásakor? Milyen szavak hangzanak el ekkor a mennyben, Jézus főpapi szolgálata és ezáltal a kegyelemidő lezárásaként?

Mt 24,15–20 | Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll a szent helyen – aki olvassa, értse meg –, akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre! A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen, a mezőn levő ne térjen vissza, hogy ruháját elvigye. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon! Imádkozzatok azért, hogy a ti futásotok ne télen legyen, se szombatnapon!

Mt 24,21–22 | Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. Ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen ember sem menekülhetne meg, de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok.

Jel 22,11–12 | Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is, és aki igaz, legyen igaz ezután is, aki szent, szenteltesse meg ezután is. Ímé hamar eljövök, jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint a cselekedete lesz.

.....

.....

„Amikor látjátok a pusztító utálatosságot a szent helyen...”
(Lk 21,20–22) *Hogyan magyarázta meg Jézus, hogy mit jelent Dániel könyvének e kijelentése?*

„Az Isten népe ellen kiadandó rendelet hasonló lesz ahhoz, amelyet Ahasvérus adott ki a zsidók ellen, Eszter idején. (...) A protestáns világ ma a szombatünneplők kis csoportjában látja a kapunál ülő Márdokeust. Jellemük, viselkedésük és Isten törvénye iránti tiszteletük állandó tanúbizonyság azok ellen, akik lerázták az Úr félelmét és lábbal tapossák szombatját. Valamilyen módon félre kell tenni az útból a kellemetlen okvetetlenkedőket. (...) Ahogy a tanítványok számára a római hadak közeledése Jeruzsálem küszöbön álló pusztulásának jele volt, úgy szolgálhat ez a hitehagyás jelül nekünk, hogy a kegyelem angyala szárnyát bontogatja: elhagyni készül a Földet, hogy soha vissza ne térjen. Akkor Isten népét a megpróbáltatás és szorongatás olyan eseményeibe sodorják majd, amelyeket a próféták Jákob nyomorúsága idejének neveznek. A hűség üldözöttek kiáltása az égbe emelkedik. Az egész menny megmozdul. A Föld bírása hamarosan fölkel, és megvédi sértett tekintélyét.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 450–451. o.)

Jel 22,10–11 azt a kijelentést ismerteti velünk, amellyel Krisztus befejezi, leteszi közbenjárói szolgálatát az emberért. Olyan időpontban teszi ezt, amikor nyilvánvaló, hogy minden földön élő ember álláspontja megszilárdult vagy a jó, vagy a rossz

oldalán. Isten tudja, hogy nincs miért tovább küzdenie ezért az utolsó nemzedékért.

„Amikor kiadják a rendeletet és az emberekre ütik a pecsétet, jellemük tiszta és szeplőtlen marad az örökkévalóságra.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 70. o.)

Jézus ekkor kijelenti, hogy most már „hamar” jön a végső igazságszolgáltatás. A *hamar* szócska egy rövid, közbeeső időre utal, ami a hét utolsó csapás kitöltésének az ideje. Beteljesedik az, amit Jézus kijelentett az olajfák hegyén mondott nagy profetikus beszédében: „*Amiképpen pedig a Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek, egészen addig a napig, amelyen Noé a bárkába ment – és nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz, és mindnyájukat elragadta: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.*” (Mt 24,37–39) Emlékezzünk arra, hogy hét nappal a vízözön megérkezése előtt Noé és családja Isten utasítására bevonultak a bárkába, és „*az Úr bezárta utánuk az ajtót*” (1Móz 7,1–5.16). Hasonlóképpen zárja be az Úr a kegyelem ajtaját röviddel Jézus megjelenése előtt.

3

Mi történik a kegyelemidő lezárulásával egyidejűleg? Hogyan mutatja be a Szentírás a hét utolsó csapás időszakát? Hogyan hatnak a csapások az Isten ellen lázadókra, és hogyan élik át a megváltottak ezt az időszakot?

Jel 15,5–8 | Ezek után láttam, íme megnyitott a mennyben a bizonyságtétel sátorának temploma, és kijött a templomból

a hét angyal, akinél a hét csapás volt, tiszta, fehér gyolcsba öltözve, mellüknél arany övekkel körülövezve. Egy a négy élőlény² közül adott a hét angyalnak hét aranypoharat, amelyek telve voltak az örökkön-örökké élő Isten haragjával. Ekkor megtelt a templom füsttel, Isten dicsősége és ereje miatta. Senki sem mehet be a templomba, mígnem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.

Ámós 5,18–20 | Jaj azoknak, akik kívánják az Úr napját! Mire való nektek az Úr napja? Sötétség az, nem világosság. Mintha valaki oroszlán elől szaladna, és medve bukkanna rá, vagy bemenne a házba, kezét a falhoz támasztaná, és kígyó marná meg. Nem sötétség lesz-e az Úr napja...? Sötétség lesz az, még hajnalfénye sem lesz.

Jóel 1,15–20 | Jaj az a nap! Bizony közel van az Úr napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a Mindenhatótól. (...) Hozzád kiáltok, Uram, mert tűz emésztette meg a puszta virágait, láng perzselte le a mező minden fáját. A mező vadai is hozzád esengnek, mert kiszáradtak a vizeknek ágyai, és tűz emésztette meg a puszta virágait.

Jel 16,9–11 | Tikkadtak az emberek nagy hőségtől, és Isten nevét káromolták, akinek hatalma e csapásokon, és nem térnek meg, hogy neki dicsőséget adjanak. (...) Rágták nyelvüket a kín miatt, és káromolták a menny Istenét kíjnjaik és fekélyeik miatt, és nem tértek meg cselekedeteikből.

Jel 7,13–16 | Felelt egy a vének közül, és mondta nékem: Ezek, akik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? És mondtam nekik: Uram, te tudod. Mondta nékem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták, megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért Isten királyiszéke előtt

2 Pontosított fordítás szerint.

vannak, és szolgálnak neki éjjel-nappal az ő templomában, és aki a királyi székben ül, kiterjeszti sátorát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség.

.....

.....

.....

.....

Mi utal az elsőnek idézett igeszakaszban arra, hogy a hét csapás ideje alatt már nincs közbenjárás az emberért a mennyei szentélyben? Miként tanúskodik az utolsónak idézett ige arról, hogy az Istenben bízók is itt a földön élik át a hét csapás időszakát, tehát az úgynevezett „titkos elragadtatás” tanítása bibliai alap nélküli, téves tanítás?

„Amikor az Úr távozik a szentélyből, sötétség borul a Föld lakosaira. Abban a félelmetes időben az igazaknak közbenjáró nélkül kell élniük a szent, hatalmas Isten előtt. A bűnösöket korlátozó fék megszűnt. Sátán a végleg megteretleneket teljesen uralma alatt tartja. (...) Mivel Isten Szentlelkének csökönyszerűen ellenálltak, végül is visszavonta tőlük. Minthogy az isteni kegyelem nem oltalmazza őket többé, a gonoszok Sátán védtelen kiszolgáltatottjai. Sátán ekkor a végső veszedelemben dönti a Föld lakosait. Mivel Isten angyalai már nem tartják féken az emberi szenvedélyek heves viharait, a viszály összes elemei felszabadulnak. Az egész világra nagyobb, rettenetesebb romlás szakad, mint hajdan Jeruzsálemre.

Isten ítéletei sújtják azokat, akik népét elnyomni és kiirtani akarják. (...) Miután Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei szentélyben, angyalai az elegyítetlen harag poharát töltik ki azokra, akik imádják a fenevadat és annak képét, akik bélyegét felveszik homlokukra. Az Egyiptomra zúdított csapások jellegükben hasonlatosak voltak azokhoz a rettenetesebb és kiterjedtebb ítéletekhez, melyek a világra várnak majd, közvetlenül Isten népe végső szabadulása előtt.

Ezek a csapások nem egyetemesekek, mert különben a Föld valamennyi lakosa elpusztulna. Azonban a legszörnyűbb csapások lesznek, amelyeket halandók valaha ismertek. Az emberekre hozott ítéletek a kegyelemidő lejárta előtt mindig kegyelemmel elegyítettek voltak. Krisztus engesztelő vére megvédte a bűnösöket attól, hogy bűnük teljes büntetése sújtsa őket, de a végítélet alkalmával Isten haragja elegyítetlenül zúdul rájuk. (...)

Isten népe sem lesz mentes a szenvedésektől, ugyanakkor – bár üldözötté válnak, gyötrődnek, nyomorúságot élnek át és éhséget szenvednek, mégsem pusztulnak el. Az az Isten, aki gondot viselt Illésről, egyetlen önfeláldozó gyermekéről sem feledkezik meg. Aki számon tartja hajuk szálaikat, gondoskodni fog róluk, és az éhség idején is megelégtíti őket. (...) Az igazságban járóknak szól az ígélet: »Kenyerét megkapja, vize el nem fogy. A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságtól eleped. Én, az Úr meghallgatom őket, én Izráel Istene vagyok, és nem hagyom el őket.« (Ésa 33,15–16; 41,17)

Gyakran megtörténik, hogy a bekövetkező bajt előzőleg nagyobbak látjuk, mint a valóságban, de ez nem érvényes az előttünk álló válságra. Fogalmunk sincs arról, hogy a

próba milyen súlyos lesz. A megpróbáltatásnak abban az órájában minden egyes embernek önmagának kell megállnia Isten színe előtt.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/ Korszakok nyomában*, A nyomorúságos idő c. feje.)

Isten azért, hogy a „szelek szabadon engedése” után nyomban parancsot ad a haragpoharak kitöltésére, vagyis azonnal bünteti a teljesen beérett, elfajult bűnt, fékezi a gonoszágot. Ha ezt nem tenné azonnal, akkor rövid idő után kiirtanák a hívő maradékot a Földről. A csapások azonban „lefoglalják” a Sátán táborához tartozókat.

4

Miért tesznek a sátáni erők nagy jeleket és csodákat még ebben az időben is?

Mt 24,23–28 | Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott, ne higgyétek! Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, akik nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. Ímé, előre megmondtam néktek. Azért ha ezt mondják majd néktek: Ímé, a pusztában van, ne menjetek ki! Ímé, a belső szobákban, ne higgyétek! Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad, és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert ahol a dög, oda gyűlnek a keselyűk.

Jel 16,14 | Ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek, akik elmennek a földnek s az egész világnak királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.

.....

.....

Figyeljük meg, milyen sokszoros és nyomatékos Jézus óvása a hamis jelektől, csodáktól! Mi utal az idézett igékben arra, hogy Sátán még Krisztus visszajövetelét is megpróbálja majd hamisítani?

A démoni lelkek őrzik az elhitegetett embertömegeket, mint a keselyűk áldozatukat. („*A tisztátalan és gyűlölséges madarak*” a démonok jelképei a Szentírásban csakúgy, mint a „*békák*” – Jel 18,2; 16,13.) Tevékenységüket fokozzák, nehogy felébredjenek az emberek, és rájöjjenek megcsalatottságukra.

„Természetfeletti jellegű, félelmetes égi jelek lesznek láthatók a csodatevő démonok hatalmának jeleként. Ördögi lelkek mennek el a Föld királyaihoz és az egész világra, hogy csalásaikkal kötözzék meg őket. Ráveszik őket, hogy Sátánhoz csatlakozzanak a menny elleni utolsó nagy küzdelemben. (...) Emberek lépnek fel, akik Krisztusnak mondják magukat, olyan hódolatot és imádatot kívánnak, amely egyedül csak a világ Megváltóját illeti meg. Csodaszerű gyógyításokat művelnek, kijelentik, hogy mennyei kinyilatkoztatások részesei, amelyek azonban ellentmondanak az Írás bizonyágtételének.

A csalás nagy drámájának koronájaként Sátán megszemélyesíti Jézust. Az egyház ugyanis régóta állította, hogy reményei teljesedéseként várja az Üdvözítő adventjét. A nagy csábító azt a látszatot kelti, hogy Krisztus eljött. (...) Gyógyítja a betegeket, kijelenti, hogy a szombatot a vasárnapra változtatta, s megparancsolja, hogy szenteljék meg azt a napot, amelyet megáldott. Kijelenti, hogy azok, akik kitartóan a hetedik napot ünneplik, nevét káromolják, mert nem hallgatnak angyalai szavára, akiket világossággal

és igazsággal küldött hozzájuk. Erős, szinte lenyűgöző csalás lesz ez. A samaritánusokhoz hasonlóan, akiket Simon mágus megtévesztett, a tömegek apraja-nagyja elhiszi ezeket a varázslásokat, mondván: »Ez az Istennek ama nagy ereje.« (Ap csel 8,10)

Csak a Szentírás szorgalmas tanulói, akik szeretik az igazságot, menekülnek meg ettől a hatalmas csalástól, mely az egész világot foglyul ejti. A Biblia bizonyágtétele alapján felismerik a hazugság leple alatt a nagy csalót. (...) Vajon Isten népe annyira szilárdan megalapozódott az Ő Igéjében, hogy még érzékei bizonyítékainak is ellenáll?” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A nyomorúságos idő c. feje.)

5

Mit jelent ez a fogalom: „Jákob éjszakájának küzdelme”? Mikor éli át ezt a lelki küzdelmet Isten népe? Mi vet véget Isten népe gyötrelmének? Hogyan akadályozza meg Isten a megsemmisítésükre irányuló szándék megvalósítását?

Jer 30,5–7 | Félelemnek, rettentésnek szavát hallottuk, és nincs békesség. Kérdjétek meg csak, és lássátok, ha szül-e a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőét, és miért változott arcuk fakósárgává? Jaj! mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló, háborúság ideje az Jákobon, de megszabadul abból!

Jel 16,14–16 | Ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek, akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára. Ímé eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy mezítelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő

rútságát. Egybegyűjtötték azért őket a helyre, amelyet zsidóul Harmageddonnak³ neveznek.

Zak 14,12–13 | Ez lesz a csapás, amellyel megcsapkod az Úr minden népet, amelyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyved a húsuk, és pedig amíg lábukon állnak, szemük is megsenyved gödrében, nyelvük is megsenyved szájukban. És lesz azon a napon, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttük, úgy, hogy ki-ki a maga társának kezét ragadja meg, a maga társának keze ellen emeli fel kezét.

.....

.....

.....

Figyeljük meg, hogy a súlyos szenvedésről szóló kijelentések mellett hatalmas, bátorító ígéretek is szólnak! Miért engedi meg Isten e súlyos megpróbáltatást még övéi életében, noha elpecsételte már őket az örök életre? (Emlékezzünk ezzel kapcsolatban arra, hogy e nemzedék hívőinek abban a kiváltságban lesz részünk, hogy halál megismerése nélkül átváltoznak Jézus megjelenésekor, mint a korábban elragadtatott Illés és Énók.)

„Sátán megvádolta Jákobot Isten angyalai előtt, igényt tartott rá, hogy bűne miatt elpusztítsa őt. Arra készítette Ézsaut, hogy felvonuljon ellene. S mialatt a pátriárka az egész éjszakán át küzdött, Sátán arra törekedett, hogy bűntudatával egészen a csüggedésbe döntse, és elveszítse Istenbe vetett bizalmát. Jákob azonban céljától semmiképpen

3 Pontosított szöveg.

sem tért el, megragadta az angyalt, kérését komoly, tusakodó könyörgésekkel tárta fel, míg végül győzött.

Miként Sátán befolyásolta Ézsaut, hogy Jákob ellen vonuljon, úgy uszítja majd a gonoszokat, hogy semmisítsék meg Isten népét a nyomorúság idején. Amiképpen vádolta Jákobot, vádolja majd Isten népét is. (...) Pontosan tudomása van azokról a bűnökről, amelyeknek elkövetésére csábította.

Noha Isten népét ellenségek veszik körül, megrontásukra törekedve, lelki gyötrelmeiket mégsem az okozza, hogy félnek az üldözés hevétől, mely az igazságért tör rájuk. Inkább attól félnek, vajon megbánták-e minden bűnüket, azon aggódnak, hogy a még bennük levő hibák miatt esetleg nem teljesülhet rajtuk az Üdvözítő ígérete: »Megtartalak téged a megpróbáltatás idején, mely az egész világra eljön.« (Jel 3,10) Ha bűneik bocsánata felől teljesen biztosak lehetnének, akkor nem félnének sem kínzástól, sem haláltól. De ha méltatlanoknak bizonyulnak és elveszítik életüket saját jellembeli fogyatékoságaik miatt, akkor ez szégyent hoz Isten szent nevére.

Mindenfelé csak összeesküvést és árulást látnak, a lázadás élő bizonyítékait. Mélységes vágyódás fakad bennük, a lélek komoly sóvárgása, hogy bárcsak vége szakadna ennek a nagy hitehagyásnak, és megszűnne a gonoszság. Míg Istenhez könyörögnek a lázadás művének feltartóztatásáért, éles önváddal is küzdenek. (...) Érzik, hogy ha mindenkor, minden képességüket Isten szolgálatára szentelik, előremenne és erőről erőre jutva, akkor Sátán seregeinek kevesebb hatalmuk volna, hogy felettük győzedelmeskedjenek.

Lelküket megalázzák Isten előtt. (...) Hivatkoznak az Üdvözítő ígéretére: »Fogja meg erősségemet, kössön békét

velem, kössön velem békét!» (Ésa 27,5) Hitük nem ingadozik akkor sem, ha imájukra nem kapnak választ azonnal. Noha a legnagyobb aggodalmakat, rettegést és fájdalmat szenvedik is, nem hagynak fel könnyörgéseikkel. Megragadják az Úr erejét, miként Jákob is megragadta az angyalét. Lelkük kiáltása szüntelenül csak ez: »Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.«

Amikor a keresztény uralkodóknak a parancsolatok megtartói ellen kiadott rendeletei megvonják a kormányzat oltalmát, és kiszolgáltatják őket azoknak, akik romlásukra törnek, akkor Isten népe menekül a városokból és falvakból. Csoportokba verődve a legelhagyatottabb helyekre húzódnak. Sokan a hegyekben találnak menedéket. (...) Sokan, minden nép és osztály közül, a legigazságtalanabb és legkegyetlenebb rabszolgaságba kerülnek. Isten szerettei nehéz napokat élnek át, bilincsekbe verve, börtönökbe zárva, halálra ítélve. Egyesek látszólag éhhalálra kárhoztatva, sötét és undorító fogdákbán. (...) Vajon az Úr elfeledkezik-e népéről ebben a váltáságos órában?

Emberi megítélés szerint úgy látszik, Isten népének vérével kell megpecsételnie bizonyágtételét, mint a múltban a mártíroknak. Maguk is attól félnek, hogy az Úr átengedte őket az ellenségnek, s kezüktől kell elesniük. Félelmetes tusák ideje ez. Éjjel-nappal Istenhez kiáltanak szabadításért. (...) Jákobhoz hasonlóan mindannyian küzdenek Istennel. Arcuk benső harcukat tükrözi vissza. Komoly könnyörgésük pedig szüntelenül Istenhez száll.

Ha az emberek mennyei szemekkel láthatnának, észrevennék a hatalmas erejű angyalsereget, amint védelmezően veszi körül azokat, akik megtartották Krisztus állhatatos-
ságra intő beszédét. (...) Várároznak Parancsnokuk szavára,

hogy kiragadják őket veszedelmükből. De még egy kissé várniuk kell. Isten népének innia kell a keserű pohárból, és a keresztséggel kell megkeresztelkednie. Éppen az a ké-sedelem, amely annyira nehéz számukra, a legjobb felelet könyörgéseikre. Míg bizakodva várokoznak az Úrra, hogy értjük cselekedjen, megtanulnak hitet, reményt és türelmet gyakorolni, amit hitéletükben oly kevésbé tettek. Végül azonban a választottakért megrövidítetik a nyomorúság ideje. (...)

Isten népe – némelyek börtöncellákban, némelyek magányos helyeken rejtőzködve az erdőkben és hegyek között – még mindig mennyei oltalomért könyörög, míg mindenfelé felfegyverzett emberek csoportjai készülődnek a gyilkosságra, gonosz angyalok seregeitől készítetve. Most, a legnagyobb szükség órájában lép közbe Izrael Istene, hogy választottait kiszabadítsa...” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A nyomorúságos idő, Isten népe megszabadult c. feje.)

A „*Harmageddon*” héber kifejezés, jelentése *'Megiddó hegye'*. A megiddói síkság két szélén áll két nevezetes hegy: a Tábor hegye és a Karmel hegye. Mindkét helyen nagy összegyülekezés történt Isten kisebbségben lévő népe, illetve Illés próféta ellen. Sorsuk megpecsételtnek, elveszettnek látszott. A természetfeletti isteni beavatkozás azonban mindkét esetben azt idézte elő, hogy Isten népe megszabadult, ellenségeik pedig egymásnak fordultak, egymást pusztították el. A Harmageddonra utalással Isten bátorító üzenetet küld népének: ne rémüljenek meg a velük szemben felsorakozó erőktől, mert Isten természetfeletti hatalommal való közbelépése éppúgy meghiúsítja szándékuk megvalósítását, mint egykor a Tábor és a Kármel hegyén. Is-

ten biztató üzenetet is küld nekik ebben a kritikus helyzetben a Szentlélek által: „*Ímé eljövök hamar, boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit.*” (Jel 16,15)

Hogyan hat Krisztus megjelenése a Föld lakóira, az igazakra és a bűnösökre?

6

Jel 16,17–21 | A hetedik angyal is kitöltötte poharát a levegőre, és nagy szózat jött ki a mennyei templomból a királyi széktől, amely ezt mondta: Meglelt! Ekkor lettek zendülések, mennydörgések, villámlások, és lett nagy földindulás, amilyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy. A nagy város három részre szakadt, a pogányok városai elestek, és a nagy Babilon megemlítettet Isten előtt, hogy adjon inni annak búsult haragja borának poharából. Minden sziget eltűnt, a hegyek nem találtattak többé. Nagy jégeső, mint egy-egy talentum,⁴ szállt alá az égből az emberekre, és káromolták Istent az emberek a jégeső csapásáért, mert annak csapása felette nagy.

Mt 24,30 | Akkor feltetszik az Emberfiának jele az égen. Akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.

Ésa 30,26–30 | A holdnak fénye olyan lesz, mint a napnak fénye, és a napnak fénye hétszer nagyobb lesz, olyan, mint hét napnak napfénye, ama napon, amelyen az Úr beköti népe romlását, és veresége sebét meggyógyítja! (...) Akkor fölzendül éneketek, mint a szent ünnep éjszakáján, és örvendez szívetek. (...) Akkor megzendíti az Úr dicsőséges szavát, karjának lesújtását

4 A korabeli talentum súlymérték kb. 33 kg volt.

megmutatja megbúsult haragjában és emésztő tűz lángjában, vízarádással, zivatarral és jégeső kövével.

Jel 6,12–17 | A föld királyai, a fejedelmek, a gazdagok, a vezérek, a hatalmasak, minden szolga és minden szabad, elrejtették magukat a barlangokba és a hegyek kőszikláiba. Mondták a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek miránk, rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától! Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja, és ki állhat meg?

Ésa 25,9 | És szólnak ama napon: Imé Istenünk, akit mi várunk, aki megtart minket! Ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításának!

Elképzelhető-e Krisztus dicsőséges megjelenése angyalseregek és monumentális természeti jelenségek kíséretében másképpen, mint hogy akkor „sír a föld minden népe” – ki örömeiben, ki féltelmében?

„Diadalkiáltással, gúnyolódva és szitkozódva indulnak útnak a fegyveresek tömegei, hogy zsákmányukra lecsapjanak, amikor az éjszakánál is sűrűbb sötétség borul a földre. (...) A gonoszok rémülettel és csodálattal nézik a jelenetet, míg az igazak ünnepélyes örömmel ismerik fel szabadításuk jeleit. Mintha a természet egész rendje felborult volna. A folyamat hömpölygése megszűnt. Sötét, nehéz felhők kerekednek és ütköznek egymásba. (...) A hegyek ingadoznak, mint nádszálak a szélben, szétrobbant szikladarabok

hevernek a földön mindenfelé. (...) Egész hegláncok om-
lanak össze. Népes szigetek tűnnek el. A tengeri kikötőket,
amelyek Sodomához hasonlóvá lettek a gonoszság miatt,
elnyelik a haragos vizek. (...) A nagy jégeső »mint egy-egy
tálenom« végzi a pusztítás munkáját. (...)

Kelet felől nemsokára egy kis, fekete felhő válik látható-
vá, csak féltényérnyi. Az Údvözítőt ez a felhő veszi körül,
mely a távolból sötétségbe burkoltnak látszik. Isten népe
tudja, hogy ez az Emberfiának jele. Ünnepestes csend-
ben csodálják, s ahogyan közeledik, egyre világosabb és
dicsőbb lesz, míg végül nagy fehér felhőnek látszik. (...)
Az égbolt sugárzó alakokkal telik meg, számuk »tízezerszer
tízezer, és ezerszer ezer«. Emberi toll ezt a jelenetet nem áb-
rázolhatja. Ragyogását halandó elme fel nem foghatja. (...)
A királyok Királya a felhőn leszáll, lángoló tűz közepette.
Az ég eltakarodik, mint a könyvtekercs, a föld reszket előt-
te, minden hegy és sziget elmozdul helyéről. (...)

A gúnyolódás megszűnt. A hazug ajkak elnémultak. (...)
A gonoszok könyörögnek a hegyeknek, hogy a sziklák te-
messék be őket, s ne kerüljenek szembe Vele, akit megve-
tettek és megtagadtak. (...) Földrengés, villámok cikázása
és mennydörgés közepette hívja elő Isten Fia az alvó szen-
teket. (...) Az igaz elhunytak mindenütt meghallják szavát,
s akik meghallják, élni fognak. (...) Az élő igazak elváltoz-
nak hirtelen, egy szempillantás alatt. Megdicsőülnek Isten
szavára. A halhatatlanok a feltámadott szentekkel együtt el-
ragadtatnak, hogy Urukkal az égben találkozzanak. An-
gyalok gyűjtik egybe a választottakat az ég négy széléről,
a föld egyik végétől a másik végéig. (...) A megváltottak
megszámlálhatatlan seregéből mindenki szeme Órá tekint.
(...) Kifejezhetetlen öröm tölt be minden szívet, és minden

ajakról ismételten hangzik a dicséret: Dicsőség és hatalom mindörökké annak, aki minket szeretett és megváltott bűneinkből, és tett minket királyokká és papokká az Ő Istene és Atyja előtt! (Jel 1,5– 6; 5,9–10; 20,6; 1Pt 2,9)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Isten népe megszabadul c. fej.)

FEBRUÁR • *Igék minden napra*

1.	hétfő	Mal 3,2	
2.	kedd	3Móz 20,26	
3.	szerda	1Sám 2,3	
4.	csütörtök	5Móz 8,2	
5.	péntek	Jak 1,22	Napnyugta: 16.49
6.	szombat	1Pt 3,15	
7.	vasárnap	Mt 5,6	
8.	hétfő	2Kor 6,17–18	
9.	kedd	1Jn 5,21	
10.	szerda	2Kor 13,5	
11.	csütörtök	Zsolt 24,3–4	
12.	péntek	1Pt 2,9	Napnyugta: 17.00
13.	szombat	Zsid 10,35–39	
14.	vasárnap	2Kor 7,1	
15.	hétfő	Mt 25,1–2	
16.	kedd	Mt 25,13	
17.	szerda	Mk 13,35–36	
18.	csütörtök	Mt 26,41	
19.	péntek	1Pt 4,7	Napnyugta: 17.11
20.	szombat	1Tim 4,1	
21.	vasárnap	Gal 2,29–30	
22.	hétfő	1Kor 7,29	
23.	kedd	1Thess 5,23	
24.	szerda	2Pt 3,11–12	
25.	csütörtök	1Jn 2,18	
26.	péntek	Zsid 11,5	Napnyugta: 17.21
27.	szombat	Hab 2,3	
28.	vasárnap	Ésa 26,21	
29.	hétfő	Zsid 12,29	

A reggeli igék a Maranatha című könyvből valók.

MÁRCIUS • *Igék minden napra*

1.	kedd	Jóel 1,15	
2.	szerda	Ésa 1,5–6	
3.	csütörtök	Jn 3,5–7	
4.	péntek	Mt 6,33	Napnyugta: 17.32
5.	szombat	Mt 13,45	
6.	vasárnap	Kol 1,13–14	
7.	hétfő	Zsolt 34,9	
8.	kedd	Eféz 2,19	
9.	szerda	Jn 17,3	
10.	csütörtök	1Jn 3,1	
11.	péntek	Mt 22,11–12	Napnyugta: 17.42
12.	szombat	Zsolt 119,174	
13.	vasárnap	1Kor 6,19–20	
14.	hétfő	1Pt 2,11	
15.	kedd	2Tim 2,22	
16.	szerda	1Tim 4,12	
17.	csütörtök	2Pt 1,5–7	
18.	péntek	1Thess 5,17	Napnyugta: 17.52
19.	szombat	Zsolt 62,8	
20.	vasárnap	Jak 1,6	
21.	hétfő	Mt 5,8	
22.	kedd	Jn 17,17	
23.	szerda	1Pt 5,8–9	
24.	csütörtök	Rm 6,13–14	
25.	péntek	2Pt 3,9	Napnyugta: 18.02
26.	szombat	Jel 14,7	
27.	vasárnap	Eféz 6,11	
28.	hétfő	Zsid 1,14	
29.	kedd	2Pt 2,9	
30.	szerda	Zsid 2,3	
31.	csütörtök	Ám 4,12	

JEGYZETEK

JEGYZETEK